

ഒ ധ ഒ എ റ

കന്നും ഭാഗം

അനുകരണഃ

വള്ളുതോരം ശോച്ചലമേരോൾ.

വള്ളുതോരിഗ്രന്ഥാലയം,
ചെറുതുക്കൽ.

വില ഫു യണ

എല്ലാ പ്രതികളിലും വള്ളുതോരിക്കിൾക്കും സില്ലബസ്സും

② ය ② ගේ රි

හෙවත් මාගම

ගුරුකුත්තා:

වැඩුණු තෙතාම් ගෞච්චලාමෙන්වායි.

වැඩුණු තෙතාම් ගුරුමාලායි,

චෙදුතු කෙති.

විභ මූල්‍ය ප්‍රාග්

අභියු ප්‍රතික්‍රියා වැඩුණු තෙතාම් සැපු ගැනීම් එයි

രണ്ടാം പത്രിപ്പ്: കോപ്പി മുണ്ട്.

മഹമൻ കക്ഷിടകം

മംഗലോദയം അസ്സ്, തൃജിവപേരുൾ.

അവതാരക

I

ஒன் கால்குறுதூண்டின் ஆயு—கொழுவயங் 1070—கூடும் 80 வரை—துவைத் துமானஜாவாய்களை ஜகந்தி யாய வெட்டுத் தூடிக்கீ, சுட்களைத் தெட்டுத் தூஜாவிளைக் கூ விவகாய கோள்திமேகோக் காஞ்சிக்காய்கள் ராஜுமாய மாந பலங்குபோதைக், அலேஹத்திலைக் காந்திரவகையாராய மாநா செய்கூய்களை நேற்றுத்தப்பதிக்கீ, நடங்கோபான லக்ஷ்மிக்கலூவிலா ஸம் பிழுமேல் அலிராமமாயிதை! பரமஸாத்தபிக்கலங் பரிசு பக்கப்பள்ளித்தை நிதிருபூஷம்பாரியுமாயிதை வழிதேரைப் பாவுணிமேகோநாக்கா குபத்திரைாட்சிக்குச் சுதா முக்கூலம்; பூலங்காரோடும் யுவாக்கம்காரோடும் கைபோலை ஹ்ராஸி அவர் வகைக்காய்வதென்றும் பைத்தமாடுக்காது கலாபுஷ்டியியும் மல்தித் திருவிளைமாய காந்தோடு மல்லிழேஷி தாமோதரங்களிடைய தாக்கா ந யுவங்களேதைவீ; அலேஹத்திலை புதுநாம் ஹ்ராஸி கேரங்கிடதிலை கவிக்குலத்துவாயிதழும்ணாத்திமாய வழிதேரைப், சமூத்திரகவி குரிப்புரத்து கேவைக்காய்வர்க்கும், ஹ்ராஸி துநாத்திகள் வழுத்துவாய குரிப்புரத்து கிடிணிக்காய்க் குத லாய யுவகவிக்கும்; ஹ்ராஸி உத்தாவத்தில் ஹ்ராஸி வேஷக்காராணி நடத்தித்தை ராக்கந்தூடிகாட்காலினாய கைப்; அத்தேநாடுத்து ‘பரிஜ்ஞாராலிவல்லினி’ஸங்கீலை பு ஸஂக்ரங்காதும் காவுபூராய்க்காது—ஞத்காலத்தில் அங்கீ போய ஹ்ராஸி மேநாவரங்காத்திலைக் கை புதிவிளங்குதை, ஹ்ராஸி குத்துக்குத்திலுது ‘பின்னாங்பூரா’ பின் துதியிலுடை வா அநக்காக்கு நோக்கிக்காணாவா.

ഈ സംഘത്തിൽ പ്രസ്തുതഗമകത്താവായ വച്ചുതേതാൽ ഗ്രാഫാലമേന്നൊന്നവർകളിലോടുണ്ടായിരുന്നു; പക്ഷേ അദ്ദേഹം ചെന്നുചെന്ന് കുറഞ്ഞുവരുന്നു.

മംഗലംപ്രദേശത്തിനാഴ്തു പ്ലാസ്റ്റിഡേരെത്തും വജ്ര തേതാർക്കുമ്മത്തിൽ കൊല്ലുവം 1057 ഏടവത്തിൽ തിരഞ്ഞെടുത്തിരുന്നിലാണ് ഇപ്പേബം ഭൂജാതനാഴത്. പിതാവായ കുറഞ്ഞുവരുന്നുതിരിൾ, ഈ പുതുന്നീരും വൃദ്ധരും കാക്കപ്പും പതിയാരാക്കന്നതിനും മുമ്പുതന്നെ കാലഗതിയാണെന്നു. രാതാവായ നാണിജങ്ങൾ, ശാന്തരേഖയും സാത്തപികരുള്ളതിയുമായ ഒരു തുച്ഛത്തിലും മിനിഡായിരുന്നു. 48 മകരത്തിൽ, 57 വയസ്സിൽ, ഇപ്പേബാക്കവാസം ഉപേക്ഷിച്ചു എന്ന സാധ്യപിയുടെ ദയറസ്പദാവന്തിന്റെ പരിമളം ഇന്നും അപ്രദേശങ്ങളിൽ തന്ത്തിനില്ലെന്ന്. മരിയുന്നതുവരെ, താൻ മുത്താഴം കഴിയേണ്ടെങ്കിൽ അതിമികളിടേയും കിട്ടംവാംഗം ഓളിടേയും മേഖണം കഴിഞ്ഞുവെലിയക്കിൽ വന്നനില്ലെന്ന അധികൃതക്കണ്ണാക്കുക വാദിയും കൊട്ടാരത്തിനാദേശമേം ഉജ്ജി എന്ന നിർബന്ധം വെച്ചു പോന്നു എന്ന ആദ്രേഖദയയായ കിട്ടംവിനിയെ ഇന്നും അപ്രദേശങ്ങളുകാർ കേരിപ്പുപ്പം ആഘന്നുരിയുന്നുണ്ട്. എന്തിനും? എന്ന കവിപ്രസ്വിന്റെ സപ്രഭാവോൺകൾന്തു, വായനക്കാക്കം, വിശ്വേഷിച്ച വാസ്തവ്യനിധിയായ എന്ന മാതാവിന്നും കണ്ണുമധുര മായ ഈ കവിയുടെ വാക്കുകളെക്കാണ്ടുതന്നെ എന്നും ചുകർ തത്തട്ട്:

‘അവിടുത്തെ നിസ്ത്രീസിഖമംം പരിത്രംപുരുഷകിസ്തുംനുണ്ടും ഒന്നാളിടവെടുവെക്കിവംമരണം പിന്നെ മരഞ്ഞകില്ലുംഡാം. നിഞ്ഞരുജ്ജനണങ്ങാഡിരു വൻകുപ കംടിപ്പുരുംഡമമഞ്ഞാർ തുച്ചകിക്കൽ വിരഞ്ഞാക്കിയാണു വാടംളുംഡുമായിമിഞ്ഞും.

* * * * *

മുഹമ്മദാഖി മുജും നിംബുമിച്ചുമ ദാക്കില്ലുമായ ഒരു കാര്യം. പാപപ്രാപ്തരാണകീതന്നുവണ്ണാം ദിനിയയംകുഴിച്ചിട്ടിട്ടും.

സകലേപതി ലോകദാത്തതിനുമുഖിയാ നടത്തിക്കാവേ,
അവിടെയ്ക്കിരുന്നുമാപ്പണം, ദിവി യാമിപ്പുവരില്ലപരക്കിലും.
കളിമട്ടിമന്ത്രമുഖണം പഠാതെ പെരുതായ പാാിക്കിൻ
ഞതിട്ടൻലുംഡാരെഴും വിത്രുലമിലെന്നു മിക്കുനില്ലും.

* * * * *

മഹാം മലിനീകരിച്ചിട്ടും നിന്നവെള്ളാത്ത വിത്രുലമാഡിനി
ഈന്ധവായതപ്പുണ്ടായുമാമന്നാം ചിങ്ങവദാന്നിരില്ലും...
അഴകാന്ന്, യരു കുറ്റെഴു, പൊന്നനിറുമാം മെരും, കീമിനാമാനനാം,
ശരിയായോരു ശാരംഭംവമി—പ്രാഥമിന്നുംരായെയാണ കാബുനോ!'
(കു വിഭാവം—‘കവനെക്കുടി’)

നാലു സന്താനങ്ങൾ മുത്രുവിനാൽ അപൗദാനിജ്ഞപ്പെട്ട
അതു മാതാവിന്നേരും വ്യാപ്പുവിത്രുമതിന്നു് ചുരുകാവലംവെഡാഡു
ഈം പുത്രനേരേയും ബാല്പ്രക്തത വ്യാലാരിജ്ഞകൾ കട്ടിച്ചുകുന്ന
പോന്ന. തനുലം, പത്രപുത്രിരണ്ടു വരല്ലുാശാനിന്നാശേഷങ്ങൾ,
ഈ കുമാരനെ എഴുത്തിനവെള്ളുക്കത്തെന്നായുംപ്രാഥു. ഒരു നാ
ടെഴുത്തുപ്പേരേരും അടുക്കൽ അക്ഷവില്ല അഞ്ചുസിച്ചതിനുംഗാം
ഡം, വെള്ളരക്കാട്ട് അടുത്ത താവടിയായ പജ്ജിയാനു * ചെന്ന
താമസിച്ചു്, അവിടെയുള്ള ഒരു ചില്ലറ മാനേജ് ആൻറ് ഏലി

* കൊല്ലവഷ്ടം പത്രം നുറംഞ്ചില്ലോ ഉത്തരാല്പ്പന്തിൽ,
കൊച്ചി ദക്കാൻതന്നുരാനേരും കാലത്ത്, അവിടും മഹിക്കാഡി
പട്ടജട കുത്രുംജുലം രാജകോപത്തിനു പാറുമായെ പജ്ജിയാനു കൂ
ഞ്ചെന്നു വെട്ടഞ്ചുന്നന്തിൽ വന്ന കോട്ടിലേനോാൻ കംപ്പുക്കാരുടെനു
ടെതാക്കിജ്ഞകയുണ്ടായി. തന്നുംബാധാരി സുശ്രമാംബുദ്ധമുഖജാ
ക്കിതന കാഞ്ഞക്കാൻ, ഒരു കൊല്ലത്തിനാശേഷം, നായണായും കൂടി ത
നുരുംബന ചെന്നകണ്ട് അവിടുതെ വണ്ണുവാം കാല്പ്പിച്ചാണി പ്രാശംഭി
ച്ചീച്ചു. പിന്നീട് പജ്ജിയാനുനായർ വിവംഘംചെയ്യുതു കാഞ്ഞക്കാരുടെ
ഒരു മജ്ജക്കൈയുണ്ട്. അതിലുണ്ടായ ഒരു സംശയാശയ, സ്രീസന്നാ
നമില്ലുതിനു പജ്ജിയതെങ്കു തന്ത്രം. ഇം സുജത നായകട
മേം മിത്രിയുടെ ഒരുമിത്രവാനു് നാജുടെ കവി.

മൻറി സ്കൂളിൽ റണ്ട് കൊല്ലുതോളം പറിച്ചു. പൊതുജനങ്ങൾക്ക് ഇംഗ്ലീഷ്-വില്യാല്യാസത്തിൽ അസക്തിയും ഉയർന്ന തരവാട്ടുകാക്കുന്നതിൽ ഉള്ളെത്രം അലിലാശവും ഉണ്ടാക്കിവരുന്ന കാലമായിതന്നെ അത്. റണ്ട് കൊല്ലുത്തിനകം അ സ്കൂൾ നാമാവദ്ദേശമായപ്പോൾ, കൊല്ലുകോട്ടുള്ള മെസ്കൂളിൽനേരുള്ള പഠിക്കാനായി, ഇള്ളേഹം അവിടെയുള്ള ഒരു വൈദികമാര്ഗ്ഗം ജീയജ്ഞപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, അ സംബന്ധത്തിൽ അവിടങ്ങളിൽ പ്രേരം നടപ്പുണ്ടായതുമല്ലം, സ്കൂളിൽനേരുള്ളതന്നെന്ന മനുതന്നെ സ്വന്തമാര്യത്തിലേക്കുന്നില്ലെന്നിവനു. പിന്നീട്, നല്ലാൽ നാട്ടുകാൽംസമനായിതന്നെ ഇള്ളേംത്തിന്റെ അഫ്ഫാർ, ഇത് മരക്കുന്ന വെട്ടുള്ള ചുതിയങ്ങാടി മുൻസിപ്പൽകോടതിയിൽ എന്നോ ഒരു വകുലിഡിന്റെ ഗ്രംസ്യമനായി അയയ്ക്കുകയാണണാഞ്ചുന്നത്. നീളുത്തിൽ മാറ്റിയ ഒരു കെട്ട ഘർഷണ്ണപ്പേര് കുലാസ്സുകളിലും കുളിലും ഒരു സ്കൂളിൽപ്പോൾ ചെവിയിട്ടുകുലമായി, ചെമ്പ്-മുരുക്കാം കൊടുക്കുന്ന മുന്നോ നാലോ അണ്ണയ്ക്ക് ചാരഞ്ഞം കൂടിച്ചു രെക്കുവടക്കു നടക്കുക എന്ന അ ജീവിതം അ നിലയിൽത്തന്നെ തുടന്നപോന്നവെങ്കിൽ—ഹാ, ആധാരപ്പെടുത്തുന്നതാണുള്ള അ സ്കൂളിൽപ്പോൾ സ്ഥാനത്ത്, അതുരാനക്കുവാത്രമായ ‘വെദവാനിന്റെ കുറക്കാർ’ എന്ന കൂടി എഴുതുന്നുള്ള തുടർച്ചയിൽ വെച്ചു കളിയ ഇത്തന്ത്രവിധി, കൈരളിയുടെ ഭാഗമേയും, സദ്വാഞ്ഞക്കുദ്ദേശം വത്തിജ്ജീട്ട്!

എരാക്കര റണ്ട് കൊല്ലുതോളം, ഇംഗ്ലീഷ്-വില്യാല്യാസ ത്തിന്റെ മുപ്പുമലമായ ഇത് പദ്ധതിയിൽ ചുറവിനടന്ന വിഴിവാനായ ഇത് ചെറുപ്പുക്കാരുന്നു, പിന്നീട് കാരണവർ രാവാട്ടി ലെ കലവരത്താക്കാൻകൂടാനും കാരണവാൻ നിന്നി. ശ്രീകൃഷ്ണവാങ്ങളിൽ കാരണവസ്ഥാനും കഴിഞ്ഞാൽ, അവുന്നേടുതോളം പണം സവാദിജ്ഞാവുന്ന ഒരുപ്പും മരമാനാണുള്ള കലവരപ്പണി; അ മുഖ്യത്തിനും മനസ്സുംജ്ഞാരമിജ്ഞാക്കണം, ഇതിലും വലിയ

ങ്ങ പ്രശ്നവേദിയാം ഇനി വേരെയില്ല. അതുകൂം പ്ലിൽ
ങ്ങ തൃടക്കംബുത്തിൽ കലവറക്കാരനാമാവുക എന്നത് അനന്ത
രവനാൾ എത്ര വലിയ ഭാഗ്യമായിട്ടാണ് കരത്തുക! പക്ഷേ, ജീ
നാതരവാസനാഭിതമായ ഇത് മുഹൂർത്തം ആ കലവറയിലി
ടുടിജ്ഞാനാദിത്തപ്പാരിക്കന്ന; അത് അട്ടത ദേശത്തു നടന്നികന്ന
കാവുനാടകവിനോദങ്ങളിലേജും അക്കഷിജ്ഞപ്പെട്ട്. പതിനാ
റൂപതിനേഴു വയസ്സായ ആ കാലത്ത് ഇതേമൂലം കലവറപ്പണി
കഴിഞ്ഞ് താങ്കാലവിടെവെച്ചു, ബുദ്ധിയെ വിജ്ഞാനക്കല്പവ
രാജക്കവാനായി, ആ ഗ്രന്ഥകലത്തിൽത്തുനാം സംസ്കാരം പഠിച്ചു
അടങ്കി. ഇത് ആ അധികാരി തീരെ സമ്മതമായിരുന്നില്ല. കൂ
റെനിജ്ഞരലുകൂത്തിയായിരുന്ന ആ കാരണാവർ അനന്തരവൻറെ
ഇത് കലാപ്രാണായിതെങ്കിൽ തന്ത്രക്രാം, പലപ്പോഴിം ഇതേവരെതെ
അടിജ്ഞക്കപ്പോൾും ഉണ്ടായിട്ടണ്ടുപോണ്ട്.. ഒരുവിധത്തിൽ നോ
ക്കപ്പോൾ, ഇതേമൂലം അടിക്കാണ്ട് പഠിച്ചിട്ടിട്ടാളാണെന്ന
പറയാം!

ഇതേമൂലിൻറെ ഇത് സംസ്കാരവിലുത്താസാഡിമ്പുണ്ടാണ് നാം
അ ദാമോദരനെള്ളാത്ത് ക്ക പ്രേരകനായിരുന്ന. വാസ്തവ
ത്തിൽ ആ മഹാശയൻ, മലയാളസാമിത്രത്തിനു മാത്രമല്ല,
കേരളകലകൾക്കൊക്കെത്തന്നെ മറക്കകവയ്ക്കാതെ സാഹായ്യം
ചെയ്യുവെച്ചിട്ടിട്ടാണ്. അഭിനയവില്ലയിൽ അഭിനിവിഷ്ട
ചിത്രനായ അദ്ദേഹം, അക്കാലത്ത് എല്ലാംമൊരു ക്രമകളിൽ
ഒണ്ടെന്നായും കേട്ടാൽ, ഇത് കൂട്ടിക്കൊള്ളിം തുട്ടി കൂടി കാ
രിംഗാൾ പോയിരുന്ന ആ രാത്രികളിൽനിന്നാണ്, നഞ്ചട ഇതു
ണ്ടകിടക്കുന്ന കലാലോകത്തിലേക്കു ‘കേരളക്കളാമണ്ണം’ എന്ന
കൂന സൂചിപ്പാക്കാനും ഇതു, പക്കതിയോളം ഉദിച്ചപോങ്ങിയി
രിജ്ഞന്തു; അഞ്ചേരതെ തുടരന്തുടരെ കണ്ണ ക്രമകളിക്കളിൽ
നിന്നും സ്പദം നടത്തിയ നാടകാഭിനയത്തിൽനിന്നും മഹാ
കവി വാഴ്ത്തേരാളിന്റെണ്ണായ അഭിനയക്കവാപ്രതിപത്തിയുടെ

മലമാനാല്ലോ, ഇന്നേതെന്തു 'കേരളകലാമണ്ഡലം.' അന്ന് ആ സഹ്യദയനായ എഴുപ്പു കാച്ചി വാസനയുണ്ടെന്ന തോന്തര മുട്ടന എല്ലാ ചെറുപ്പുക്കാരേയും കവിതശൃംഖലയും പ്രേരി പ്രിജ്ഞകൾ, അതരുടെതിയ എഴുപ്പു കവിതശൃംഖലയും കേടുപ്പാറിജ്ഞകൾ, ചെള്ളിക്കനിപ്പേക്കിൽ, സൗഹ്യസിലമാശ 'വള്ളതോർക്കുവനി' ഈ നിലയിൽ അഭിവൃദ്ധിമുട്ടുമൊ എ നാൽ കണ്ട!

നഞ്ചട വില്ലുത്തി രണ്ടുനൂൺ കാവുങ്ങളിലെ എതാനാം സർപ്പങ്ങൾ, ഒരു ചാപ്പ, രണ്ട് നാടകങ്ങൾ, കാച്ചി അഞ്ചുംഗ പ്രദയൻ എന്നിവയെ കാഞ്ഞമാണി പരിച്ചിട്ടുള്ള. പട്ടകൾ, പഞ്ച തോഴിക്കുന്നപ്പോലെ തിക്കണ്ഠ സഹ്യദയനം ഉപദേശപ്പെട്ടവുമായ ഒരു മുക്കവിൽനിന്ന് അല്ലെങ്കിലും കാവുനാടകങ്ങൾ—കുഞ്ഞവി ലാസം, കമാരസംഭവം, ശാക്കതളം, മാലതീമാധവം ദ്രതലാ ദിവിലിഞ്ഞകാവുനാടകങ്ങൾ—പരിജ്ഞക എന്നത്, വാസനയും ഉണ്ടാവുമുണ്ടു കരാർക്ക തുടലാം തുപ്പികരംബ കരള്രാ സംതരണങ്ങാണെല്ലോ. പരിജ്ഞനതോടുള്ളിട്ടുള്ള, നാടക തതിൽ വേഷം കൈക്കുക, എല്ലാ ലിവസവും കാബ കുവിതശൃംഖല —രാജ്ഞി പാഞ്ചക്കാണക്കിൽ, പത്രരചന പരിശീലിപ്പിക്കുക—സങ്കളിൽ പ്രസംഗിക്കുക എന്നിവ ഇട്ടുമാ, കൂട്ടകാരോടും, നടത്തിപ്പോന്നു.

79-80 എന്നി വഞ്ഞാലിലാണി വെട്ടത്തുനാട്ടിലെ ആ കമനികരാഗം കാലയവനികയിൽ മരഞ്ഞുകളുണ്ടോ? 79 കക്ക കക്കതിൽ ദാദോദരനെന്നപ്പെട്ടു ലിവാനതനായി. അട്ടത ചിന്ത തതിൽ ആ കാലഗ്രാമവും നിത്യനിർവ്വാനമടങ്ങു. വള്ളതോർക്കുവൻ, 'കേരളകല്ലുടുമം'. അച്ചുകൂട്ടതിന്റെ മാനേജരാണിട്ട് തൃപ്പിവ പേരുവിൽ സ്ഥിരപ്പുണ്ടാണി. മറുള്ളവരും ഓർജ്ജാ ആജിപ്പി തിരിഞ്ഞു. നഞ്ചട കവി, ഇപ്പോൾ എഴുപ്പേരുണ്ടാണു വാസ്തവിക്കുന്ന ഒരു വാദ്ധുവാശനം അതുകൂടംതോളം എല്ലാ വിഷയത്തിലും

കൈ തിക്കൽ ഉർച്ചപ്പിള്ളുവും ദേഹാലിമാനിയുമായ പദ്ധതിയാൽ
നാരാധാരണന്നന്നായങ്ങൾ ഉഖ്യാതമായി അറഞ്ഞ വെള്ളരക്കാട്ട്
വെച്ചു നടത്തിയിരുന്ന പാംഗാലയിൽ ഒരുപ്പാപകനായിട്ട്
അഭ്യോദ്ധാ പ്രോത്സി. പിന്നീട് അഞ്ചാറു സംവസ്തരകാലം അ
വികടത്തെന്നായിരുന്ന ഇള്ളേമതിന്റെ സ്ഥിരതാമസം.

പാംഗം സഹാദിജ്ഞന്നതിലാക്കുട്ട്, ഡാടിജോട്ടുട്ടിയ ജീ
വിതനിവചന്നതിലാക്കുട്ട് താൻ നിരംഭിലാഡനാബന്നതിൽ
ദേവനാശക്കിൽ കുരംതിർവ്വാദാ ചുരപ്പുട്ടവാൻവേണ്ടിമാത്രാ,
ഇതു ചെറിയ അധ്യാപകൻ അബന്നായ സംഭക്തത്തിൽ ചൊര
സ്ത്രീകൂപ്പുണ്ണിതജ്ഞാലിജ്ഞ ഗ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന പറഞ്ഞ്. ഉർക്കാ
ണ്ട ഗ്രമിക്കാഡ്യു എന്ന വിഘ്നം താൽത്തന്നെന്നും മഹിജ്ഞാത്ര
ദേഹായതിനാദേഹം, അഭിനൈത്യായ വിചാരമേ വേണ്ടോ എ
വെച്ചു; അതു ഉർക്കാട്ടിൽ കുട്ടിക്കുള്ള പഠിപ്പിച്ചും, അവിടുത്തെ പ്ര
ഹംപ്രദമായ പ്രക്തിവിലാസത്തെ കണ്ടാനെന്നിച്ചും (അതിനെ
വിഷയമാക്കി ഇള്ളേമം ചില തൃതികൾ ചെച്ചിട്ടുണ്ട്) ജീവി
തം നാഡിജ്ഞക്കയാറി. അന്നു ഇള്ളിവുപേരുവിൽനിന്നു പാതയ്ക്കു
കുറഞ്ഞവംത്തുവരാൻനു പത്രാധിപത്രത്തിലും, കുട്ടിക്കുട്ടിന്ത
മുരാൻ, വള്ളംതൊമ്പി, കടവ്, കണ്ണട്ട് തുടങ്ങിയവങ്ങൾ സാ
മ്രായുത്തിലും സീടന്നിരുന്ന ‘കവനകെട്ടാദി’എന്ന പ്രതിവാദ
പത്രത്തിൽ ഇം കവി ‘കന്നാക്കുട്ടംലേപക’നായിരുന്നു. അക്കാ
ലവത്തെ കവിതകക്കഴിച്ചതിവെച്ചു സഞ്ചരി നാഡിജ്ഞപോഴിരിജ്ഞനു.
വാസ്തുവരത്തിൽ, അന്നേതത്തെ അതു പത്രംതന്നെ നാഡിജ്ഞപോഴു
തിൽ നാമക വ്യസനിജ്ഞാനാനാഫില്ല. ഏറ്റാൻ അതു പത്രക്ക
ശ്രദ്ധിക്കിൽ പഞ്ചാറിയത്തുലും, അന്നേതത്തെ നാമക കവികൾക്ക
നാല്പു മെമ്പക്കാഴ്ചപ്പുണ്ണായിട്ടുണ്ടെന്ന നാം കൂതജ്ഞതാചുംപും സ്നേ
ഹിജ്ഞകരമെന്ന വേണ്ടം.

43-ൽ ഇള്ളേമം, സെഞ്ച്ചാലുവതി ചിരാഴി നാണ്ണിക്കുട്ടി
അമ്മാർ (വജ്ഞതോഴിന്റെ പഞ്ചായുടെ അഭാജര്ത്തി) മുഹ

സ്ഥാനത്തിലെ അവകാശങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കാൻ അനുമതി നേരിട്ട് കൊടുത്തു. അതിൽ നാലു സ്ഥാനങ്ങളാണ് അപധിക്ഷിപ്പിച്ചത്. ഒരുവിൽ 1096 മുതൽ 15-ാം നേരിട്ട് പുലതന്നേരാട്ടി, ഇവരുടെ അന്തിമപദ്ധതി ആ ഭാവത്രംമും, അതു സാധിച്ചിട്ടും, ബാധിച്ചിട്ടും അപദ്യാരാഗത്തിൽ നിലപിഡിക്ഷിപ്പിച്ചത്! അതു ഭാവത്രംമും പ്രമോസവമയപ്രത്യേകയും അതിനുശ്രദ്ധിച്ച ഭാരത സാമ്രാജ്യവാദിക്കുമുതൽ, ‘എന്നറ പോള്ളായ പ്രാണനി’ ലേ കാരാ പല്ലാഞ്ചിൽനിന്നും, ‘ബാഷ്പാംഭേപരിപതനോടു ഗമാനത്രംഭുംബിൽ, എന്നാലുകൾ മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടിട്ടും.

ഈതിനിടെ വള്ളത്രാർക്കട്ടംവത്തിൽ ഭാഗം കഴിത്തി തന്നു. ഇതേമാം താവഴിയിൽ കാരണവരാവുകയാൽ (മുൻപാ ഒരു അമ്മാമൻ മരിച്ചിരുന്നു), അന്നുള്ളതു സപ്രയോഗത്തിൽത്തന്നെ ചെന്ന താമസിജ്ഞിണിവന്നു. റഹദരണംമുതലയും കുവിതയും തക്കിൽ ഒരു സപ്രയോഗചുംകുലിപ്പാത്രം ദേശപ്പൂട്ടാടാനും. ഇതുല്ലെങ്കാണും, കയ നല്ല കവിയായ ശ്രീമർഹൻ കരിപ്പുരണ്ണകിട്ടണ്ണിനായർ കൈരഞ്ഞിയുടെ കൃതിനിന്നും മകാലും വിട്ടപോൾ എന്ന നിലയിലായിരിക്കുന്നതും. പ്രസ്തുതകവിയും അതു ഭാരം മുലം കാവുനിമ്മാനത്തിൽ കുറെ മദ്ദോസാഹനായിരെപ്പുന്നി ലണ്ണം. പ്രിഞ്ചപതിയുടെ താദ്ദോമായ അകാലത്തു, ഇതേഹത്തിനുശ്രദ്ധിക്കിടക്കുന്ന കവിതയെ ഒന്നാണ്ടി ഏകിലും, അതു വിഞ്ഞം ഘുഞ്ഞനിത്തിൽത്തന്നെ യീണു. ഏകിലും, ഇതേമാം കയ കവിയാവാൻവേണ്ടിത്തന്നെ ജനിച്ചാളാകയാൽ — ഏന്നാണുണ്ടാവുന്നതും ദുഃഖവിശ്രദ്ധാസം — ഇതശ്രദ്ധിക്കാൻ ഇതേഹത്തെ. അഞ്ചി നെ വിട്ടില്ലെന്നതുനും പറയണ്ടു. അധികം ഇടവിടാതെ വള്ളത്രാളിനുശ്രദ്ധിക്കാൻ സഹവാസത്തിനിടവതനു നിലയിൽ ഇതശ്രദ്ധിക്കാൻ ഇതേഹത്തിനുശ്രദ്ധിക്കാൻ ജീവിതത്തെ കൊണ്ടുകൊണ്ടാണുതന്നെ ഇതിലേക്കുന്നതു തെളിവാണെല്ലോ.

II

ഇപ്പറങ്കുവന ചരിത്രസംക്ഷേപത്തിൽനിന്ന് ഈ കവിയുടെ രണ്ട് ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായനക്കാർ അല്ലെങ്കാൻ മനസ്സിലും കുറിച്ചിരിക്കും—യന്നസന്ധാരന്തതിലുള്ള അനബന്ധിവേദവും, ജീവിതാധിംഖവരത്തിലുള്ള വൈദികവും. മറ്റൊളിവരിൽ അഭിവൃഥിവിലാതകമായേണ്ണുവും ഈ ലെഴക്കിക്കവിയങ്ങളിലുള്ള അലസത, ഒരു കവിയിലാക്കേണ്ണു എദ്ദുകയുള്ളകമായ ഒരു ഗ്രന്ഥമായിത്തീരുന്നു. കവി മനോരാജുക്കാരനാണെല്ലോ.

ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകക്ഷേപ്യാലേതരനു, സരളമായ സപ്രാവും, അതിന്റെ മാധ്യമിന്നേഷ്ഠാൻ സമൃദ്ധയും കൂടുതലും മാഞ്ചാനാദപ്രദമായും കണ്ണാൻ. ഏതുകാലം പെയമാറ്റം ആണും, ഏതെല്ലാസ്കാരനും കുറച്ചുകുറിച്ചും അപ്രതിയുണ്ടാക്കുന്ന ഏതു നിരപരാധമായ സപ്രാവദോഷവും ഇദ്ദേഹത്തെ മുൻഭീക്രമിപ്പി. തന്റെ മഹത്തുനിന്നു കൂടതെ ഒരു വാക്കേപോലും ആരുളും നുംകും ഘോഷപ്പടാതിരിക്കുന്നവനും, അതുകൂടി സത്തപ്രത്യുമേണ്ണ് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ എദ്ദു. ധന്നസന്ധാരനു തനിൽ വിച്ഛവിാങ്ങിതനു ആ മാത്രവിൽനിന്ന് ഈ ഏകപ്പുത്രനു ലഭിച്ച സന്ധത്തുന്നതനുംവും, ഈ തനിൽക്കൂടുതലും സപ്രാവം; അതു അനാധിംഖവരഹായ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തെ തുല്യോം അലുംകൂതുക്കുന്നു.

ഈ വരികളിൽ ചുവട്ടിൽ തോൻ ഒരു വരയിട്ടുണ്ട്.

കവി മാതൃകാപ്പുത്രങ്ങനായിക്കൊള്ളണമെന്നില്ലോ: മനോരാജുക്കാരനായ അഡാർ, ലോകത്തോട് പ്രവൃത്തിചെയ്യുന്ന ഉപദേശിയുണ്ടു്; ദേഹാനവേതനിനു തങ്ക ഘൃതംബുദ്ധില്ലോതെ അഡാർ, ലോകത്തോട് കൂഴുപ്പുചുവാൻ ഉപദേശിയുണ്ടു്. ഏ നൂൽ അഡാർ തികച്ചും സാത്തപ്രികനാഞിരിക്കുന്നും. കാവു ശ്രദ്ധാനന്തരാൽ സമൃദ്ധഗില്ലണ്ടേക്കുണ്ടെ സാത്തപ്രികവികാര

പുത്തി, കവിയുടെ സാത്തപിക്കപ്പറ്റില്ലോ പ്രതിഫലനാ മാത്രമാണ്. കവിതപം എന്നത്, തന്റെ ഘ്രാന്തിലുണ്ടായ മരദശ വരികൾ പക്കാക്കപ്പോന്നുള്ള കഴിവപ്പൂർവ്വത മരാന്നമല്ല. അസാത്തപിക്കുന്നരായ പല്ലകാരന്മാരുടെ തൃതികൾ സാത്തപിക്കുന്നുണ്ടായ ആരുയൽക്കും വിഷയമാക്കി നിന്നിച്ചുതാകില്ലോ എന്നും അനുകാരന്നും ഘ്രാന്തികൾ തട്ടാതെ പോകുന്നു.

വ്യവഹാരലോകത്തിലെന്നപോലെ സാമ്പിത്രുലോകത്തിലും ചെരാത്തലിയ മട്ടിലാണ് ഗോപാലമനോനവർകൾ കഴിഞ്ഞുള്ളുന്നത്. അപ്പിനെന്നിരിജ്ഞവൊപ്പം ഒരു കവിതയെഴുതുക എന്നപ്പോരുതു, അതു പ്രസിദ്ധികരിജ്ഞനു വിഷയത്തിൽപ്പേണ്ടും ആദ്ദോഹത്തിനുതു ഗ്രഹിപ്പി. സുമാർ ഒരു വഞ്ചത്തിനും പും എഴുതിയവയും ഇതേവരെ പ്രസിദ്ധികരിജ്ഞപ്പെടാത്തവയും മായി രണ്ട് തൃതികൾ (ലഹരിക്കാലത്ത്, വസ്ത്രാഞ്ചി മഴ) ഇല്ല ചുഡക്കാതിൽത്തന്നെന്നുണ്ട്. വാസ്തവത്തിൽ, ഇങ്ങിനെനാരു കഴി നാഡാടുന്ന ഇടയിലുണ്ടു് കമതനെന്ന, ഇന്നും നമ്മളിൽ അധികം കംപേഷം ധരിച്ചിട്ടില്ല; അല്ലാത്തവരിൽപ്പെടുത്തം, അദ്ദേഹം തന്റെ സാമ്പിത്രുപരിശും നിദ്രയ്ക്കാ ചെടിപ്പാതിരിജ്ഞനു എന്ന തെരാവിഭരംജുപാഡിക്കുണ്ടെന്നും തോന്തരാണ്. എങ്ങിനെന്നുാണാലും, നാം അദ്ദേഹത്തിന്നും പേരിൽ ശശ്രദ്ധവരാഞ്ചിക്കുടാ; അദ്ദേഹം സാമ്പിത്രുലോകത്തിലേജ്ഞു് ഇങ്ങോടു കടന്നവരുന്നില്ലെങ്കിൽ, നാം അദ്ദേഹത്തെ അദ്ദോഹാട്ടു ചെവാനു കാശകതവന്നു ചെവാനും. അതിലെ പ്രാംബന്ധം നിന്നേവരുടുക്കുണ്ടാണ്, ഇല്ലാതെങ്കിൽ 'പ്രസാധനക്കാണ്ട്' ലാജപ്പും ചെയ്യുന്നതു്.

III

ഈതിലുണ്ടു് കവിതകൾ സുമാർ 1000 മുതൽ കഴിഞ്ഞ 1104 വരെ എഴുതിയിട്ടുള്ളവയിൽനിന്നും തിരഞ്ഞെടുത്തതവരുണ്ടാണ്. അതാണു തൃതികൾ എഴുതിയ കാലം ദിംപുമായറിവാൻ കു

ചിവില്ല; അവ ഡയറിഗിൽ എഴുതിക്കാണുന്ന കുമം ഇഷ്ടില നാണ്:—

സന്ത്രാസിയുടെ ‘സിലി’.....*	13. അനികാക്കവും.....	16.
ഒരു ഔവതിയുടെ ചെന്നാംപ്രം.....	6. വെള്ളപ്പുംകും.....	9.
മുഖപിടിച്ച വാൾ.....	4. കുട ഉദ്ധാരണയാത്ര.....	12.
സുഖവിയുടെ മദ്ദസ്തിരം.....	8. \$ ഇന്നേതെങ്ക ലോകം.....	
ശരംഗിതി.....	10. രാവിലെ:.....	1.
വിനാംപും അമവാ	11. ശാസ്ത്രത്തുനം.....	15.
നജ്ഞുടെ ബാല്പുകാലം.....	ലമ്മക്കാലത്ത്.....	14.
എൻറെ പോരേയ്യോര പ്രംബന്സ.....	2. വല്ലാഞ്ചെ ഒണ്ട.....	3.
മെഞ്ഞുള്ളികൾ..	5. ഏപ്പവയ്ക്കിനും കരംഞ്ഞർ7.✓	

ഈ അനന്തരമാനിക്കയിൽനിന്ന്, ഇതിലെ കുതികളെ പ്ലാം അവധാനപൂർവ്വം വായിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ, ഈ കവിതിയും കവിതയുടെ ഒരു ഭീഷണവിത്തുന്നംഗ്രഹം വായനക്കാർക്കുവി ജോം. ‘സന്ത്രാസിയുടെ സിലി’ എന്ന കുതിയുടെതുപോലും ആ പഴയ പ്രസ്ഥാനത്തിൽനിന്ന്, ആ കവിത കുമേഖ ‘ഒരു വര്ഷകിനും കുറക്കാർ’ എന്നതിൽ സുപ്പുമായ പുതിയ പ്രസ്ഥാനത്തിൽനിന്ന് പ്രതിഭേദമുണ്ടായി നോക്കിക്കാണുന്നതുകൊണ്ട് പ്രയോജനമുണ്ടാവും. എന്തുകൊണ്ടോരും, ഈ കാണ നന്തിന്റെപ്പും, നജ്ഞുടെ മലയാളിസാഹിത്യത്തിനാകെ ഉണ്ടാ വിന്തിന്റും ആശംസനിയവുമായ പരിവർത്തനത്തിനും ഒരു പ്രതിഫലനമാണെന്ന്.

എന്നാൽ ആ ഭീഷണവിത്തുന്ന ഇവിടെ വ്യക്തമായി പിഡിയും അതു സുകരമല്ല. കേവലം പ്രകൃതിവല്ലെന്നപരമായ ‘ശരംഗിതി’ എന്ന കുതിയിൽനിന്ന് അതുന്നതിലെവാനായ ‘മെഞ്ഞുള്ളികൾ’ എന്നതിലെപ്പോൾ കുടന്നപ്പും, ആ കവിത,

* പുസ്തകത്തിൽ പെത്ത കുമം.

\$ പുസ്തകത്തിൽ ചെക്കാതെയും.

പുതுമിരും ലിക്കിള പ്രേണാവന്നു കൊട്ടിൽ മഹാസ്വനം അഭിനിവേശവും അവ നാലിജ്ഞനോമി ഉണ്ടാക്കുന്ന വേദനയും കൈപോലെ മുഴുമാണെന്ന തത്പരതയുട്ടി വക്കിൾ ചന്ത അതിൽ പ്രതിപാദിജ്ഞന്. അതിനുശേഷമുണ്ട് മറ്റ കൃതികളിൽ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ അപരോക്ഷഭാഗങ്ങളിലേക്ക് “ഓരോ നോട്ട് മയ്യുന്നതായിക്കാണാം.”

‘വണ്ണണൽ തുയർന്ന അഞ്ചു; മേഖം ദി
ചും വുനം ചെയ്യുന്ന മംമരങ്ങൾ;
ഉംഗിപ്പുങ്കയം കൊട്ടിയുടയേണ്ണം
മേര പുക തും മഹാസമുദ്രം;
കെംചുവെൺകംടക്കരക്കുളിച്ച കലിച്ചിടം
സപ്പുളനീലാമോന്തരിക്കും—
എവം സുവര്ണയും ദോകത്തിച്ചം
പാവമേ, ഭാവിപ്പു പാഴുമഹാസ്വൻ?’

(ക്രാന്തിക്കാഡിക്കുന്നതാം)

‘ഹംഹം, നടുക്കി ‘നബെ’ ചെന്തുമാത്രം
ഹസം പൊഴിജ്ഞം ദിനമായിരുന്ന;
അതു ‘നാശ്ശേ’യും പകുപ്പ് ഇവണ്ണമംവം;
‘ഘനി’ലു രൈക്കിൽസുവഥാണ വേംകം.’

(ഇന്നോന്തത ദേശകം)

‘ചെംട്ടിക്കാളിവിതെരം, തുനം ആഡാന്
ചെംട്ടിച്ചിരിജ്ഞ മരവുമംം;
ചെജ്ഞയില്ലുന്നയപ്പാലിനീ; - ആസ്ത്രം -
ചെജ്ഞം ചളിക്കുടി വംറിച്ചുനാം.’

(വല്ലാന്ത മഴ)

ചുരുക്കണ്ണതിൽ, മഹാകവികളിലാകാൻ നില്ക്കുന്ന നമ്മുടെ ചില
ആവക്കാവികളും പ്രേണാവന്നു കൊട്ടിൽ മഹാസ്വനം അഭിനിവേശവും, ഇര ക്രമി, ക്രമേണ താഴേന്നതാഴേന്ന
പോവുകയല്ല, അടിജ്ഞടി ഉയൻംയൻംവരികയാണെന്നു സാമ്പാന്നാരായ സാഹിത്രരസികന്മാർക്ക് മനസ്സിലാക്കാം.

‘സൂര്യരിഴിക്ക് മനസ്സിൽത്താണ്’, ശരംക്കാലം മതവാദ ലോകത്തിലെ മനോഹർരാവങ്ങളിലേയ്ക്കു നോക്കിക്കാണിരിയ്ക്കുക എന്ന മട്ട വിഭേദം ആപഞ്ചസംഭവങ്ങളിലേയ്ക്കും ദയനിയക്കാളുകൾ കൂലേയ്ക്കും തുടർന്നിട്ടി കടന്നെചന്ന നോക്കേ എന്ന സ്പദാവധാ, ഇതു കവിയ്ക്ക് ഇടക്കാലത്തുവെച്ചുണ്ടായതാണ്. ഇന്നേതെ ജീവിതത്തിൽ പ്രതിമലിജ്ഞമാറ്റ സ്പാനവേണ്ടെളിപ്പുറിയെഴുതുന്ന കവിതയാണ്, മരാറ്റാത്തരം കവിതക്കേരക്കാളിൽ സൗഖ്യം അന്തിന്നു മുന്നോട്ടുവരുക എന്നാണെല്ലാ അഭിജ്ഞത്തിൽ. സ്ഥാനവേണ്ടെളിപ്പുറി കവിതയെഴുത്തൻ, ഇതേഹാത്തിനു കുറച്ചും പ്രിയത്തിക്കേ ഉണ്ടാക്കുന്ന സന്ധ്യാദായമാണ്.} ‘തുഞ്ചു പിടിച്ചു വാൻ’ (കുഴിരിഴിയുള്ള പല നായർത്തരവാട്ടകളിലും ഇന്നും പതിച്ചുതിന്നപടി, വില്ലുരാഡാവസരത്തിൽ വാഴും പരിചയും ഏറ്റക്കു എന്ന ചടങ്ങു നടത്തുവോടുണ്ടായ ചിത്രകളാണിത്) ‘പിന്നാംപുറം’ എന്നിക്കുതിക്കു ഇതിനുണ്ടാവരണമാണ്. മുത്തുകാലത്തിലേയ്ക്കും പ്രകൃതിസ്ഥലാന്തരിക്കുന്നുണ്ടു് ആ നോട്ടം, ഇന്നേതെ ജീവിതത്തിലേയ്ക്കും തിരിഞ്ഞു എന്നൊരു പിശേഷം മാത്രമാണ് പ്രസ്തുതത്തിൽ ചുണ്ടിക്കാണിപ്പുന്ന ശീത്.

ഇതിനെല്ലാറിനംമേലേ, പെണ്ണുപ്രസാദിത്രകാര്യാത്തരം ഒരു സവിശേഷതയായ ഉള്ളേഖപ്പാടവമാണ്, ഇരുപതിനിന്നരികുന്ന കുതികളിൽ പരിലസിച്ചുകാണുന്നതനു പരമായം എന്ന വിസ്തുരിക്കുന്നില്ല.

‘തയിരിന്നക്കണങ്ങളെക്കാണ്പുണിക്കരണാളി.

ഘയത്തിനെതിരിട്ടിച്ചും, പൊണ്ണുകൾ പൊങ്കിച്ചുമേ,

ചാവുതൊം കടകോലിൻ ചുറക്കുകൂടിയിട്ടു്

ചാവുചാക്കിതൻക്കുന്നിക്കുപ്പു വെള്ളേപ്പുതൻ?’

(രംധരിലെ)

ഇതുാണി അചുംബിതോല്ലേവഞ്ചീകനാ അതുകൊണ്ടു കുറിക്കിന്നു കളിജ്ഞന്നതായിട്ടാണും, ഇതേമുതൽത്തിന്റെ കവിതയെ വായനക്കാർ കാണുക. എന്നാൽ, ഈ ഉല്ലേവനിപുണ്ടു കാവുംവേക്ഷണംതുകാളികും ലോകാവേക്ഷണംതാലുണ്ടായതുകൊണ്ട്, നവീനതപരമന്നപോലെ സനദ്ദേശവിത്തപും അതിനെ മഹിമപ്പെടുത്താതിരിജ്ഞനില്ല.

വഴുതോസ്യാനത്തിലെ രഹനാളംം സപ്പസമതമായിരിജ്ഞ, അതിനെപ്പറ്റി നോൺ പ്രസ്തത്തിൽ വിശ്വാസിച്ച വല്ലതും പറയേണമെന്നില്ല. വേണുകൈകിൽത്തുനാൻ, എനിജ്ഞത്തിൽ കുറ അധികം വിജ്ഞവിപൂശാശ്വത്തുകൊണ്ട്, ഈ അവതാരികയെ അത്രജ്ഞ ഭീഷ്മവിപൂശാശ്വത്തുനാൻ ഉദ്ദേശിജ്ഞനില്ല; വാസ്തവത്തിൽ കാവുനിത്രപണംതുനാൻ ഈ അവതാരികയുടെ ഉദ്ധിഷ്ടവിജയമല്ല; അഞ്ചും രൂപംവസരതോഴ്മായി ഈ കവിയോടിടപെട്ടവാൻ എനിജ്ഞിടയായിട്ടുണ്ടെന്നുണ്ടെങ്കെൽ, അദ്ദേഹത്തേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയെഴുതിപ്പുണ്ടുകേന്തെയും വായനക്കാക്കുക പരിചയപ്പെടുത്തിത്തുവാൻവേണ്ടി മാത്രമാണ് ഈ അവതാരികയുടെ, ആരംഭം അതുകൊണ്ട്, ഇതിൽ അവിടവിടെനിന്നു ചില വരികളുടെ ത്രഞ്ചൊല്ലിക്കുംപുണ്ടാണ് തുനിയാതെ, രസാനവധിയായ ഈ കാവുനിലെ എല്ലാ വരികളിൽ തുടന്ന് വാദിച്ചുകൊള്ളി. വാനായി വായനക്കാക്കുക വിട്ടതിരുന്നേജ്ഞാം.

വന്നേരി
മഹാരാജുവികം മരംഞ്ഞ. } കട്ടികുണ്ടമാരാൾ.

മധുജാരി

നുർത്തൻമാഹാത്മ്യമോതനിതു നിഗമമഹാ—
തത്പവാക്സ്രാംഡാ, രൈ
പ്രാതേകാലത്തു വാഴ്ത്തിപ്പുറവുകൾ മധുര—
കപാണശാനം മതിപ്പ്,
വീതപ്രക്ഷാഭമാരീയുലകിനെ നിലനി—
ത്രംനാിതാ, ദ്രോവദേവൻ
സപാതന്ത്രം ചെത്തു നമ്മൾക്കാണവിഷമകളീ—
ചട്ടിയുൽക്കുംസംഖ്യം!

I

രാവിലെ

(കേക)

വക്കരണാളി ചിന്നം കിഴക്കിക്കാമ്മാർ
 നർകതിർന്നുപട്ട നിവത്തിക്കാണിജ്ഞവേ,
 ലാക്കത്തെ ഭേദപ്പിച്ച തുറിക്കംവസ്തുങ്ങലെ—
ശാകവേദപട്ടിന്ത്യാവൈദികിതാ, ഭാണ്യംകെട്ടി.
രാമസ്വത്രിഥാക്ഷം മുഹമ്മദ്‌കോവിലിൻ
 താഴികക്കടങ്ങളിൽസ്ഥാത്തപികപ്പൊടി പുണി;
ചൂഴീകരിക്കുയിൽനിന്നലകം മിനിപ്പിജ്ഞം
 പാവനമായ വൈരക്കല്ലാന ചൊന്തീച്ചനാം;
പ്രഘാപലോകത്തിന്റെ നാമജ്ഞം നൃഗംഡി
പ്രതുക്ഷനായി നെന്നാണുംഭേദപ്പിളിനാമോട്ടു
 ഇക്കാം ഷ്ഠാരകാളിസ്ത്രൂപ്പുത്തെ വിഴുങ്ഗിയ
 ശക്യനിതാ, തകച്ചിരക വികത്തുനാം;
ഭാവിയിലേജ്ഞം പാശം കാലത്തിൻ കാൽവൈപ്പൊക്ക
ഭാവിതവിഭാതത്തുകാര്യമടവുമായ മട്ടി.

മുനിലേജ്ഞം ശിച്ചിട്ട ചികിയ വാർക്കന്തളിം
 വിനിലിട്ടൊത്തുകി നഷ്ടങ്ങമശരി ചാത്തി,
 സൗഖ്യം ചിത്രിതമാം കൊക്കിശേഖവാസസ്ത്രം
 പുവുടൽ മംച്ചിതാ, ഇഡിപ്പു ഇഗഡാന്തി.
 തനിനിടയിലാണ് തനിക്കിളംകിടാദാദംകൈ
 പനിനിർപ്പാലോരോ പല്ലവച്ചാരുങ്ങളിൽ

വാകമായ വിളവീടുണ്ട്;—തുല്യാസ്പദപ്പും
പാവനത്തെക്കിൽക്കേസരങ്ങ്ക്രമപ്പെട്ടും.

കൊള്ളിയ്യായണ്ണുന്ന തെനിച്ചുകപംക്ക താൻതാ—
നിള്ളറയല്ലാമ്പും തുറന്നകൊട്ടക്കണം.

ബോക്കെത്തപ്പോറിപ്പോരം തന്റെങിൽഹാവായ്മി— }
പ്പുത്രകർത്തന്നാണിപ്പുവിൽ വിത്രുമം കൊണ്ടിട്ടുണ്ട്. } 2

മിള്ളാഴ്തും ചെടികളിൽ ഒള്ളുകളജ്ജരികളും,
വെള്ളാരംക്കുകളിൽക്കാന്തികവുംപെട്ടും

ചാഞ്ചിയ ഗ്രജയ്യിനാൽ മിനക്കപണി ചെണ്ണു
തീതെന്താരിപ്പുവേം മാ, മധുരമാഘാം!

തമിത്ത ലതയ്യോമത്തെന്നിയിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ട്;

തമിത്തെത്താത്തരജ്ഞനും തന്നാജാതിയ്യുമുണ്ട്; |

കൊരാത്ത കുയിലിന്നു കണ്ണാട്ടുക്കിൽ നാടം— }
കൊക്കുവിവുവിക മിടന്നിതോരു കയ്യാൽ; } 3
മരുകയ്യിനുക്കേക്കുവിസ്തരമില്ലെന്ന ദീഡിയാം

മരിയിലിനു മനിമെയ്യിൽ മഴവിലെള്ളതുണ്ട്; }
കോഴിനു തലയിൽപ്പുംതലപ്പാഡനിതെത്തത്രും; } 4
കോമലതത്തെത്തച്ചണ്ടിൽക്കുങ്കമം തെപ്പിച്ചതും,

ശലഭപ്പിറകിനേൽപ്പിത്തുറുന്നു കറിച്ചതും, }
കലമാംകൊന്ധുകപം ചിന്നച്ചും ചൊട്ടിച്ചതും.

ശില്പകുശലമെറും തന്റെങിക്കരത്തിന്നും

ക്ഷുന്നാവെവചിത്രപ്പും—കവിതാരചനകൾ.

മേംരമുതിനേന്തരു മംകതമണിവല്ലുത—
വമ്മതനു തിരുമാറിൽക്കാളിച്ചു പുലിജ്ഞിവു, ഉച്ചവാളി.

പ്രോക്കാക്കവേ നിദ്രാമൃതമായുള്ള തന്റെ
പ്രാചനം തുറയിൽ, തെളിവോടുണ്ടോ.)
ശ്രദ്ധാർമ്മിക്കാണാകെ വെളുപ്പിലും
ചെറുകുഡി മുളന്തവംകതിയാൽ സവിശ്വസം
പിബന്നും നന്ത്യാർവ്വട്ടത്തുകളുടെയത്തീ— ഒരു തുടർച്ച
പ്ലാളിമ കണ്ണ് പൊട്ടിച്ചിരിയും ചാഞ്ചാടനും
കിഴിവാതിലുകളാം കയ്യുകൾ നീട്ടിക്കാട്ടി—
ഒന്നുളിമേടകൾ, തോപ്പിൻവഴുതിക്കല്ലുടേവേ,
പുതായായണ്ണയുന്ന വാസരാതിമിയെത്താൻ
സന്തപ്രമൈതിലേപ്പു കൂടിപ്പുമുഖങ്ങളായ്.
ജാപകപ്പുഴതികല്ലുടേവയക്കേതുണ്ണു
ജുഖാസ്തും ചിന്നം തുട്ടതു പഞ്ചാരയെ
കുട്ടാരും കുഞ്ഞാകെക്കാക്കാണ്ടു വാരി
മുള്ളുവാദിവിനീട്ടുമണ്ണജ്ഞു കാട്ടിച്ചുണ്ടാണ്. അപേക്ഷ
തയിരിൻകണ്ണങ്ങളും ഓപ്പുനിക്കാറുള്ളിട്ടില്ലെന്നു
ശ്രദ്ധാന്തിരത്തിലും വൊള്ളുകൾ വൊണ്ടിയുമുണ്ടും,
ചാഞ്ചാടാം കടകോപിൻ ചുറുകുളിയിട്ടുണ്ടും
ചാഞ്ചാട്ടിനു കള്ളിൽക്കാളിപ്പു വെന്നുപെടുത്തും.
മല്ലുക്കെൽ ദി കേരും പ്രളക്കണാക്കായിത്തന്റെ—
പാല്ലുടം വാറിക്കൊടുത്തിടിന പത്രപുന്നം,
തുടക്കിടംഞ്ഞെല്ല നക്കിയാപേസിപ്പിയീഡുണ്ടാണ്:
സൗജന്യത്തിന്ത്യാദിപ്പിനിടന്തിപ്പാവങ്ങൾം!

ചുണ്ണം മാടുകയത്താൽ തെത്തുണ്ടു വിളക്കിട്ടും
ചുംബാഡവും കണ്ണ് വശിഷ്ഠലരാണി ചുംബക്ക്

നിരയും ശാസ്ത്രത്താർത്ഥിരക്കെ തിങ്ങിക്കൊ—
ഒട്ടരക്കെയെന്നാക്കേയോ ഒപ്പിച്ച തുള്ളിടനാ.
നീരുമെന്നിടം നിശ്ചയ ചുരക്കിച്ചുരക്കിയും,
നീലിമാവാകാശത്തിൽപ്പരത്തിപ്പരത്തിയും,
ഉച്ചസ്വർംഗയൻ്നയൻ്നീ ലോകംപെ—
സ്ഥാപയം തുക്കണ്ണപാക്കാനെഴുക്കുയായീ.

II

എൻറ പോര്ട്ടുഗീസ് പ്രാണം

ദിവ്യാഗ്രഹി ദിവ്യാഗ്രഹി
മഹാമുഖം, മുക്കണ്ണംസിങ്കം
മഹനിഗ്രഹാഷ്ടതിത്തുകൊംക്കാക്കനീ, മഹാ
അപമുത്സമാശടങ്ങാമുഖത്ത്—
പുട്ടമധ്യപാനസമാനബ്രഹ്മവം **ഭക്തി**
വത, മുദ്രക്കേളി, വിവരക്കമാ—
ആവണത്തിൽക്കുത്തുകേന മുള്ളവിൻ;
മത്രന്ത്ര, ചിലച്ചക്കാംക്കേടോ
തവളപ്പാടിന താഴിമിട്ടതാൻ!
പര, മെൻപുലർക്കാലമേ, ഭവ—
സ്ഥാരാസ്പദത മംചുതെങ്ങവാൻ?
കടരാത്രി കടിച്ചതുപ്പിയോ—
വീചനാക്കയിക്കണ്ണിരിപ്പു മാ!
സുഖ്യത്വം, നിന്മചിരിച്ചക്കാംക്ക, കാ—
രിനമേ, മത്ര വോചിച്ചക്കാള്ളവിൻ:

ഉപരിസ്ഥിതർ പങ്കെക്കാള്ളുമോ
പരമീതിയാണ നാരബന്ധിയല്ലവിൽ? രാ 4
ഒന്നത്

* * * *

വിടയുനിത്രു നൈവു, സന്ധിവു—
സനമല്ലാമഴിയുനാ കൈവമേ!

തുളങ്ങാ, തകന്നിടന്റെ, മാ,
വിളക്കം, വരള്ളുനാ മേ ജയം!

പുലർവേള്ളിലേറു ചെറു തൻ—

ആക്കത്തുണ്ടം സമാചരിച്ചതാൻ

കത്രകേന കളിജ്ഞവാൻ ശമി—

ചെരുകൈ അഞ്ചേപ്പുംസി—മാ, പ്രവഞ്ചമ!

അധിതോയമും ഗൃഹസ്ഥിയാൽ

സ്ഥിരസാം ഘണ്ട, ചത്തിപ്പിതോമലംസം,

കട്ടംവാദാൽ നാല്പുംകി—

നൊരു തിമ്പാംഗരാജന്യവോലവേ.

സുപയസ്സിൽ നിമശയാഭ്യാരംഭം
മധുരസ്സിലുംമാലസാംഗിഡിയ,
മെ ജീവിതസവംസാവ്യുമോ—

കൊന്ദ വായജ്ഞ പിഴ്ഞാറി മാ, വിധി!

സുപാപ്പമുന്നനവാർഖനം

തിരള്ളം തിവ്യസരാവരങ്ങളിൽ

കളിയാടകയല്ലി, യുർഖകളം

കളികംമാറതിപ്പണ്ണശാലിനി?

സുഭഗേ, തവ ചേച്ചുലഭി—

സ്ഥിരഗംഗാതടമസ്സംമുതം

വിലസുനിത്രത്തുപ്പവ്യം
 സുഷമാവെവാവെമാൻ സാല്പ്പത..
 നിജമാത്രസമാഗമോസവം
 ചെറുതണ്ണക്കിളിയ റകന്നചം
 മുടിവാം കഴക്കെവപ്പിനാൽപ്പുത്ര-
 താളിര മാർത്തിയ വിരിച്ച നീഡ്യേ,

കുളിപ്പന്നന്മാസിള്ളി കേളിച്ചെ-
 യുവർ വിന്നന്നന്നരോടിവന്നിതാ,
 തജവല്ലികുളിൽത്തല്ലിൻപ്പൂട്ടി-
 പ്പങ്കളു തവ ദേവതാച്ചിതെ! (യുദ്ധക്രി)

ହୁଅଯ୍ୟମେଣ୍ଡୋଟିକେ ତାରିଖ ।
ଦିବ୍ରୁବେଳେ ତଣେଲୈ ରଣ୍ଜିତେ ରାଧୀ ।
ଚିପାନ୍ତିରୁପୁଣ୍ୟଂ ଧୁରତାରିଖ ।
ତିରମାରିତତଵ ଚେଷ୍ଟକୋଣ୍ଠମେ !

(വരജിവിതലാരണ്ണമേഖി—
പ്രതിശ്രൂതിയിലാ തീവ്രമാക്കിതാ, ദിന നൃത്യം
പതിപ്പെട്ട യോഗ്യക്കഴിഞ്ഞു മാ,
വരലോകത്തിനു; ക്ലൈമ്പുന്നായി എണ്ണ!

“ കൂടുമാ ഇതു, തീനിനാൽവിയാൽ
യമരക്ഷിപ്പ് വിഷ്ടത് വക്രമോ!
ജലമോ ഇതു, കാളിട്ടടമോ!
വിധിക്രത്യം സമരേതിട്ടണില്ലോ!

ചുട്ടുകൂട്ട്.

തങ്ങാരണകാര്ത്തിയേന്തിടം
തളിരിന്നം ലഘുവാട്ടമെന്നിയേ,

ശ മലർവല്ലരിയറുവീണ മാ;

പ വല്ലച്ചുലക്കംഗമെല്ലായാൽ!

വിമലാംബുവിഭാജനാവിലം. രാജാ
വിലസിടന്ന വിനഞ്ചേച്ചുയാർ,

കൈ കാഞ്ഞനചാരവിറുമം

മുകരാന്തസ്ഥിതമെന്നപോലവേ. രാജാ

മനമദ്ദനമെറു വിണതാ—

മനിവിള്ളുല്ലതപോലെ നിന്തുചു. രാജാ

പ്രിയവതി കിടന്നിടം കിട—

പ്രിയ—മാഹാ, മര ഭാഗ്യപോഷമേ!

ഹരിവായ്മലർ ചേന്തകമിയും,

ശ മിഴി കാൻവോളുകൾ വിണടംതിള്ളേ,

കൂ സുവനിദ്രയിലെന്നപോലവേ,

വിലസന്ന സതി കീറ്റവനിദ്രയിൽ!)

അംഗീക്ഷിപ്പിത്തമം മുഖത്തിനാ,

കളിൽവെള്ളുപുഞ്ചിരികാണിതിപ്പും;

സ്ഥിരത്തുന്നു, അംഗീക്ഷിപ്പിക്കുന്നു—രാജാ

പ്രഥ ചോക്കാൻ യമബൈസംഗികേയരം.

* * * *

മഹാ, പിഞ്ചകിടാങ്ങൾ നില വി—

ട്ടുഴന്നറാളു ഫിളിപ്പിത്തമുഖയേ;

. പാളിക്കേരം ക്ഷവതാർ!—‘കിടാങ്ങേ,

പ്രിയമാതാവു വെടിന്തു നമ്മക്കു!’

‘നരയി സുന്ദരി, കൊച്ചുകട്ടികൾ - .

ക്ഷേമമഞ്ചു, തന്നെയെക്കവസ്തുളേ, ബ

പ്രാണയം വിശ്വാസമാനിസേ,

ക്കുഞ്ഞാശാലിനി, കണ്ണ് മിഴിജ്ഞിണേ!

ക്കുഡാരു തപ്പിന്ന് മായ നിന്റ - ക്കുഡാരു

ക്കുണ്ണികംഭത്താടന്നജ്ഞി ഘറ്റിയേ;

ആവായ്മലഹാലിതിനിങ്ങമൽ -

പ്രവിഴക്കിറന്നിയട്ടു വൈതലാർം,

ക്കുഡാരു ചൗമിഞ്ഞു കൊഞ്ചലാൽ

വരസംസാരമക്കുറവിനൈ ബ

കുളിപ്പുവനിയാക്കമോമലാം

കുക്കുള പ്രേമമൊടോമനിജ്ഞി നീ.

എരിയും വയയിലത്തെരിഞ്ഞു ന -

സ്ത്രീസിനിപ്പുപ്പതുമാലപോലവേ,

വയ, വംടിവരണ്ടു മാഴോക്കരി -

സ്ത്രീതായസ്തുന്നരി, നോക്കുകൊന്ന നീ.

ക്കുണ്ണത്രു ക്കുത്രു, മെരുന്നക്കമം -

നീതു, കണ്ണുങ്ങൾ വിളിച്ചിട്ടാണിനാ, ബ

എഴുനേരുള്ളുനേരുള്ളുകോമനേ,

ക്കു ക്കുന്തിലണ്ണച്ച കയ്യുമായ്. ബ

വിരപ്പം കരന്തുലാലിളം -

ചരണത്തായ തലോട്ടുമെന്നൈ നീ

കയുരോക്കതികളാൽ വിലക്കിടാ -

തിത്രുമഞ്ഞു കിടപ്പുതന്നല്ലിയേ!

വദനാബ്ദിതു ഹാരധ്യാരതാൻ

ഹിരംഗത്തിന്കമട്ടി മുപ്പ് തേ;

ഖത്തപോതു പിരിഞ്ഞതെന്നു മാം;

സൗഖ്യി, ഫ്രുമസറിന്തു വരാംയോ!

തവ ജീവകനാങ്ങൾ, കണ്ഠമണി-

ജ്ഞാനിമാനിക്രമണിക്ഷയനാകൾ,

ഒമ്മ, പിഞ്ചുകിടാങ്ക്കല്ല; - എന്നു വാ-

നിവരണ്ണടി വെടിഞ്ഞു വല്ലേ!

അയി കിന്നരക്കല്ലി, തേൻ വെറും

ചീല ശ്രീതത്താട പട്ടമെത്തയിൽ

സുവമിന്നലെ നീയുരക്കിയോ—

രയമക്കണ്ണതിനെങ്ങും മരനിതോ!

ഡയിസത, ഇന്ത്യിന്ത്രി വേർപ്പിരി—

തെരുഭരം കൊച്ചുകിടാണ്ണർഥതന്മുഖം

ഈവനെങ്ങിനെ നോക്കിടേണ്ട മാ,

വിപുലജ്ഞാവിവിജ്ഞാവിക്ഷേഖം!'

* * * *

മലർവ്വേലവമായ പിഞ്ചുകൈ—

അലമമയിന്ത പിഴിഞ്ഞു മണ്ണുണ്ണിം

വിലസേംഡതമോ, നിവാപനി—

രല്ലുക്കാൻ നിയമിച്ചു മാ, വിഡി!

അലിവാൻ ചുരന വാലുമാ—

ഈകിൽക്കണ്ണ മിചിച്ച കൊക്കകൾ

അണിഞ്ഞു പിളന്നുഡ്രൂപിലും—

കുളിരാഞ്ഞാന നിവന്നംനോക്കവേ,

അവയിൽത്തെളിമുള്ളപോലെ ചെ_
ന്നന്നയും കൊച്ചുക്കമാരിയാണിതാ,
അവർത്തൻജനയിത്രിയെത്തിര്_
തത്തുഴിപ്പാഞ്ചു വലത്തിട്ടും മാ! (യുമകം)

മമതാമധു തുകിനിന്നൊരാ
മധുരസ്സിലുംവിമുഖുമാം സുമം
ബത, എന്തു മുറിത്തു വിശ്വാസ്യ;
രിഞ്ഞ പുംഖാററ വിന്ദത്തിട്ടനിതാ!

അമൃതത്തിൽ നിമഗ്നായുടൻ
മുതയായ മാമകജീവിതശ്ശരി;
വിവിധഗ്രഹിഷ്ഠത്തിലാദോന ഞാ_
നിം ജീവിപ്പു—വിധീപ്പു വിസ്താരം!

പ്രിരംമേമോസവത്തിലാ—
അനക്കൈക്കൈവള്ള ചേന്ത ധാടിതാ,
മര മേനിച്ചിൽനിന്ന മാത്രതി—
പ്ലി;—വള്ളും,—മാ, മനജന്നും ജീവിതം!

നല്ലിനം പുത്രമാധ്യപി പെയ്യുതി—
പ്ലി;—ളിപ്പുന്നങ്ങളുചേതനനങ്ങളായ;
കരിനിൻകളി നിന്ന—പത്രിനി—
ജീവിയല്ലും ദിന്ദിതി മനത, ദിന്ദുമം!

പ്രിയതന്റും തണ്ണത ചേവടി—
അക്കളിൽ വിട്ടിന്തു പതിപ്പ് പാപി നീ
മര ജീവിതപാന്തം, ചുറുക്കി—
ചുടലപ്പാരിൽ നിരാഗനായ്ക്കുറം.

‘ഉടങ്കൊണ്ട വിഭിന്നരാകിലെ—
 ഇ; — അബോനാല്പി നാളു വസ്ത്രം;
 ഇവനിപ്പോഴതും ശ്രദ്ധിപ്പ് മാ,
 സതി, നിരുത്യാ മുതിരുവശത്തിലായ!
 മുഖപാഖകജ്ഞിപ്പിച്ചതും,
 ചെറുവെപ്പത്താജ്ഞിയോമനിച്ചതും
 ഇങ്കന്തിനേംബു തത്താൻ പ്രിയേ!
 മഹവേദയസ്തിജ്ഞാനം തട്ടിനാൻ!!
 സവിഡായും, പ്രിയധായി, ഓൺഡായും,
 പ്രാണയന്ത്രിപെട്ടമമന്യാഡി റീ;
 ഇം സാധാരി കമാവശ്രഷ്യായ—
 ശിവദാ, വിദ്വത്കാലവിഭാഗം!
 കളിക്കോമളവാഗ പിലാസദമാ,
 കനകപ്പുമുഖലാംഗഭംഗിയോ,
 മിത്രപ്പതിനുശീലതാഭിയോ
 തവ മേലേ വിലസുനാംതാമലേ!
 ദയും മഹിതം മഹിതലും
 തവ സാന്നിധ്യമിചനിരിപ്പുവേ;
 പ്രിയദർശന റീ പെടിന്തു പാ—
 രോദ പാശാം മജ്ഞുവിതന്നു ഒരു.
 പ്രാണധാരുത്തേസകപ്പോഷിതം
 മമ ഷീവദ്രുതം, മാത്യനാഡികേ,
 തവ ശാശ്വതവിപ്രക്ഷയാഗമാം
 വൈക്കിലേററായും വരണ്ട ത്രിപ്പുരായും.

സുവനിദയ യാത്രയാക്കിട്ടു
കുറിവൊള്ളുണ്ടായ കമ്മചുംബനം,—
ങ്ങനാഴുമല്ലുമിന്നി മാ!—
മെ പാഴുചുണ്ടുകളിൽപ്പുതിച്ചു നീ,
ക്രജ്ജവന്യമറ്റത്തു പോയ പോ—
കുറുക്കുള്ളിവസാനയാത്രയാൽ
കുറഞ്ഞു, നിന്നുതാങ്ങവാൻ!
കുറിനം വരുമെരിഞ്ഞു ദിവിധി!?

(ഇമകം)

* * * *

കുശലപ്രദഹം കുലാംഗവാ—
കുപമാണിക്കും ദത്തന്തു ദൈവമേ!
അഭന്തു കൊന്തിയെടുത്തിതാ, വം—
നാിതു മേലൂട്ടപ്പുതുപന്നഗം.

നവനമ്മകപ്പാശത്തുള്ളാൽ—
പ്പുരാനന്നമണ്ണച്ച രാത്രിതാൻ,
ഇതുമാട്ടുക കുട്ടിന്തിനെ—
പ്പേരുമന്നാങ നിന്നുച്ചിക്കു മാ!
ചുമ്പാർക്കാൽ താന്ന ദത്താംകളിൽ—
ക്കാടവി, സ്നിഡേവികസപരംക്കിയാൽ,
മുള്ളിപ്പേരിൽ മേര്യവിരിപ്പുഴം
ശയന്നീയതെ വെടിഞ്ഞണിറവർം,
രതിമന്ത്രതിന്ത ചെംബചാടി—
നൈഴിർ മിനം വദനാബേജത്താടം
മനിക്കും വിട്ടപോകവെ,
രണ്ണത്തിന്കമ്മയോത്തതാങ്ങവാൻ!

പ്രിയ പോംവഴി ചെന്നടക്കിനാർ
തുണിവത്തിന്റെ വിചിത്രവാതിലിൽ:

രത്നമെത്ത തൊട്ടീച്ചുതാനമോ,
വിധി നീത്തി മുതിമെത്തയേയുമോ!

ഇവന്നത്തമവത്തി, കട്ടികൾ—

ക്കിമ മാതാവ, വശങ്ങ് തോഴിയാർ,
ഭവന്തിനു ചൊൻവിളക്ക്, മോ,
വിധിമുഖ്യിജ്ഞിരയായി സ്വന്വും!

കയ കൊച്ചുതടക്കിലിച്ചുപോ—

ലണ്ണിശാഖാദ്വാസവസ്ഥമാന്നമോ,

മഴ വൈലിവയേപ്പുമേറ്റുതാൻ
ചില പുവല്ലികളുള്ളസിജ്ഞവേ,

കയ തൃപ്പൂത പുവജാതകർ—

ക്കിടക്കിൽപ്പുന്നിടമാറു നിന്ത്യം.

ഇളിതാകിയ പല്ലിയെക്കട—

നൈവന്നന്തോടു ധരിച്ചുകൊണ്ടപോയോ?

* * * *

ചിത്രയങ്ങതിമാറുക്കുംഡം?

നവനീതോപമമംഗമമന്ത്വവാൻ?

മഹം, കിഞ്ഞവിഡേ, നിനക്കെഴു—

നവസാനക്കിയതനു ചെയ്തു നീ!

പ്രിയതൻവിമലാംഗക്ക്ഷേണ്ടം—

അനക്കപ്പുകൾ ചുമച്ച പാവകൾ

ശുഖിപ്പിച്ചവത്തിലാം—

തൊട്ടാട്ടമപ്പിച്ചിതു താരകച്ചുലാൽ.

നിജജീവിതയശ്രദ്ധമന്ത്രം
തടവെള്ളാതിമ നില്പമിച്ചവർം
അചിഗ്രഹമക്കാരിളക്കിടം
കുളിർവിഞ്ഞാററിലബനാത്തു മുന്തിനാർം.

വരശീചമ്മാഡിയെറുതാൻ
വച്ചതാക്കി മര ധന്തപതിയിൽ,
ബാത, ജീവിതകാലമന്ത്രം
ചെറുതാക്കി മൃഥലുഭ്യനീംപരൻ!

വരിതാപമമാണിദശം
ക്ഷിതിമാതിനെൻറ വരണ്ട മാറിലാൽ
തന്തസ്ഥികളാൽത്തന്തനിച്ച മ-
തന്തനി ചാത്തി കനിവേള്ളുമോമലാർം.

‘ക്ഷുദ്ര, തന്തക്കസംശയം
സുതവയത്താഴയിരക്കിവെച്ചുമോ,
കണവെൻറ മടിസ്ഥലത്തുനി-
നൊാങ കാൽ വെച്ചിതു വിജ്ഞാതുക്കിൽ നീ’.

മുതിയെല്ലുതി, യെറുമട്ട ചെ-
നൊതിരേല്ലുന്നതിനാറമിച്ചിതോ,
അരതുപോലെ കഴിത്തു കാഞ്ഞവും:
ചരിതം തെ ചരിതാത്മതാവഹം!

തവ ദാസജനത്തിലും, പ്രസൂ-
വിരഹം വെട്ട കിടാങ്ങംവെരിലും
അരയി ദേവി, കുപാംബു തുകനേ,
ചുജപക്കണബേംലിച്ചുപോംവിധം.

വത്രിപ്പേവതമാർക്കളാം മന—
 സ്ത്രിമാർക്കളെ മനോജ്ഞമേടുവിൽ
 സ്വമഹത്യക്കരയേറി മിനിച്ചു
 സുചരിത്രു, സുചരം ഒഴിയ്ക്കുന്നീ!
 സത്രി, നീരിൽ നന്നത്രു തുണ്ടി ന—
 ട്രീൽ പുംബിച്ചു തവൈക്കവേണിക്കെ
 സുരനാരികൾ പുഞ്ചചയ്യുമേ,
 ദാവി മനാരന്നുംസുമദ്ദലാൽ.

പരിഗ്രാമിമഹത്പരമാൻ നിൾ—
 ചരിതം കീന്നമിരാർക്കൾ പാടിച്ചു;
 നാശിതമതാസപദിപ്പുനോ
 നിരയേങ്കാർമ്മയിർക്കൊള്ളുമാറു തോൻ!

(മാക്കമജ്ജരി)

ഡനമേ, വാനമേ, വാക്കരു ക്ലാനീർ
 വാത്രു നീ വല്ലുതെ കേഴുന്നാല്ലോ.
 പട്ടവരിപട്ടമാക്കവേ വിട്ടോക
 കട്ടിക്കരിസ്പടംകൊണ്ടു രൂടി
 എന്നുമേ നോക്കാത, നഞ്ഞാതെ, മിണ്ണാതെ
 മദ്ദിമയങ്ങിക്കിടന്നിവണ്ണം
 ഡനമേ, വാനമേ, വാക്കരു ക്ലാനീർ
 വാത്രു നീ വല്ലുതെ കേഴുന്നാല്ലോ.

മാത്രക്കിൽ കിന്നിത്തിള്ളെയോരോമലാം

മാത്രാണ്യബാലനാമാലസ്വരങ്ങമാ?

അറക്കിത്തിരിയില്ലു, കിച്ചതളിയില്ലു—

ങ്ങ, പിളിയമ്മാമെന്നു വോയി?

വല്ലാത്ത മാലിന്യമാണ്‌ഹോ, വാനത്തിൻ—

കല്ലാണഗേമമിട്ടടഞ്ഞു. ॥ १० ॥ २५

പോട്ടിക്കൈചുളിലിതൊട്ടനാമം മുപ്പാം ॥ ११ ॥

പോട്ടിച്ചിരിജ്ജു മറുപുറമാം. ॥ १२ ॥

വെള്ളയില്ലാനുപ്പാലിന്നി; ॥ १३ ॥

വെള്ളം ചളിക്കെട്ടി പഠിട്ടുണ്ട്. ॥ १४ ॥

പക്കടിക്കിൽപ്പുരനാകിടക്കിലേ

പരമം മുകളിൽപ്പുരിലസിരിജ്ജു.

ഇന്നുംബാസിയില്ലെന്നാകിലെ, തൃപാ—

നീനുകലജ്ജും വന്നുണ്ടാവോ?

നിന്തുക വാനമേ, നിന്റെ കണ്ണിരിന്ന

നിമ്മലതപത്തിലണ്ണു നിന്നെ.

വാസ്യവമാണിതു; ഹതിലടയ്യിലും

വുന്നു ചുരുരും ചുന്നു ചുരു.

വേഗാലം വേദത്തിൻ ഭാഷ്യം കരിജ്ജുന്ന

വാനമിന്നേത്തെയുള്ളതുനിന്തി—

നിന്നിതു വേമഴ; സ്രീർച്ചില്ലിൽനിന്നും

മിന്നിബേധാട്ടു തെളിത്തെ വാനം.

ഉവള്ളലുക്കിട്ടും ചുമ്പില മിനമാ—

ഉള്ള നന്ദതാം മരണപാതനേൽ

കാർവിന്തുവോലുള്ള കാക്കെക്കം കാമിതം.

കൈവന്നവോലേ നിവന്നിരുന്നു.

കൊക്കത്തു കൊച്ചുമീൻ ചാങ്ങി നന്നവന്താലി—
 മുക്കുളിവക്കുത്തിരിഞ്ഞും വോനു,
 വായിലോതുണ്ടാത്ത മത്സ്യവത്തക്കണ്ണടൻ
 വാലിട്ടിച്ചുമുയൻം താനം,
 {മത്സ്യങ്ങളുടെനംമുതിക്കാരേനു
 തെൻസിച്ചുകൊണ്ട് പറന്നവോയി.

പോകമേ, പദ്ധതിമവാരിയേ, നിന്റെയ—
 ഭരിതന്നത്തംമരിയാമാക്കം.

പൊട്ടിക്കരയെട്ട്, പൊട്ടിച്ചിരിഞ്ഞെട്ട്,
 പൊട്ടിയടര്ക്ക് അധികാണ്ഡംതാൻ,
 എന്നവന്നിലിഞ്ഞുതാൻ നിന്നിട്ടെന്നല്ലീ.

നും ജലപ്പത്രു, നിന്നും ഭാവം;

നിന്നിലും മേലയാളുണ്ടാരപ്പാരതുവ്;
 നിന്നന്നിളിക്കും ചേത്താച്ചമിഞ്ഞുന്നി;

നിന്നടിത്തട്ടും വരട്ടിയണക്കിട്ടു.

മിന്നവല്ലാനണ്ടു തലിഞ്ഞു ദീതെ.

മുക്കുളിപ്പാരുമേ, പദ്ധതിമവാരിയേ, നിന്റെയ—
 ഭരിതന്നത്തംമരിയാമാക്കം.

മുറബന്തെ വെള്ളിത്തിലോരോ മഴത്തുള്ളി
 മഹത്തകളായിപ്പുതിച്ചീടവേ,

മധുത്തിൽ വെള്ളിത്തുടക്കയന്നുള്ളതാം

മരഞ്ഞലിപ്പുവരം നിമ്മിഞ്ഞുവേ,

കരംഭേസ്യാഴക്കിന്നും മറ്റുസംഗ്രഹിതത്തി

നട്ടാർക്കും താഴ്ചംവിടിച്ചീടവേ,

വെണ്ണ് ചീരി തുകം നരയൈപ്പിടിയ്ക്കുവാൻ
വെള്ളിക്കമിച്ചുകൾ വാത്തീട്ടേ,
നിബ്രഹിനാംവെത്തങ്ങൾ വെള്ളിത്തിലാമും
ചപ്പിളികൊട്ടിക്കൈളിച്ചീട്ടേ,
തോനിയി സാധനമാരോന്നന്തത്തുവർ
തോനിയായ് നിരിബലുഴക്കീട്ടേ,
'പഞ്ചി' പായുന്നതു കണ്ണ സീച്ചുവർ
വിഞ്ഞുകൈ കൊട്ടിച്ചുരിച്ചീട്ടേ,
പാവക്കിടാവിനെ മക്കിക്കളിപ്പിച്ച
പാവാടത്തുവിനാൽത്തോന്തിയ്ക്കേ,
ഞാനെന്നുകടലാസ്സിലോരോ വരിക്കൈ-
സ്ഥാനവദം കാത്തിക്കരിച്ചിരുന്നു.
വെട്ടെന്നാനോമരക്കമാരിയാളാറ്റം മാം
പട്ടിക്കുംകൈ ചൊക്കിപ്പുാതുണ്ടാത്തു
എന്നയ്ക്കുപ്പററിനിന്നാട്ടാട്ടഗീതമായ്-
അനുഭവശ്വാത്തകളാം തോനാഴക്കീ:

(നേതാന്ത)

എന്താണ്ടുനുത്തുന്നതെ? - നിയ്ക്കുള്ള വഞ്ചിപ്പുാട്ടോ?
എൻ്റെ തോനി പാതതുവോകം പാച്ചിൽ കുണ്ടാളി.
ചെട്ടൻ വിട്ട തോനിയിൽ തിത്തെന്തെന്തമരിന്തുവോയി;
ചെട്ടത്തിനു തോനിയിൽ അടുത്തും നിന്നു!
എൻ്റെ വഞ്ചിമാറ്റമതാ, കിഴങ്കാട്ട പാതതീട്ടുന്നു;
എനിഡ്യാങ്ക വഞ്ചിപ്പുാട്ട പാടാൻ തോനുന്നു.
അംഗ്കുരനെന്നയില്ലമില്ലെ;- നാം ദുരിതാട മുഖിന്ത്യ
അംഗ്കുരകീലോ വഞ്ചിപ്പുാട്ട പാടിത്തനേയ്ക്കു. (തോന്:

வீரதாயாலும் விடிலூப் தொங் கடலாஸு தலிபூதொங்;
வீட்டுவெழுகையூ, வீங்கிற தோளி மாசூ!

பெறுதல் விளைப் பொசியூயாளை:—‘ந்தினதூ, மா
வெயூ வெஜூமலூடவும் பறத்திடுனா?’ (பெயூ

‘ஹுமயியிலெலூவக்ஸ், மோமங்கூ, லீயதூர்—
ஒஹாஷ்காங்—எலூளைவாங்—மா வெயூளா.’

‘ஹைராளை மா வெயூதி?’ ‘—காளையை வாநிலதா,
பொண்டினிலூப் கார்மேல்வைப்பும் மா வெயூனா.’

‘வீங்காங் நமகூவகைஞ்சு கொட்டக்களித?—வக்ஸ் நா—
நமாங்காங்களை கொட்டக்கை: எலூவரவர்?’

‘வெஜூக்குங் மேல்வைதோ?’ ‘கெட்டிக்காட்டாங் கொஞ்சா,
ஜூஞ்சிலொய் துஞ்சிவோலுமாட்டத்திலூ. மா—

ஹ்ராத்த கார்க்குஞ்சு யம்மாரி வஷிபூவர்;
ஹ்ராத்த சாளாகமாளைகிஞ்வகூ;

ஹ்ராத்தக்கிடக்கரு ஞாநேதா பொசியூளை—
தி;—காங்பிபூதுக்கரு வெள்வாலூஷ்களா.

ஞாவஶூபோலைதை; ஜிவறுத்தெத்தத்துக்கிடுனி—
தா;—கெபூாரும் காட்சுள்ளிதாமதுாஶிகரு.’

‘ஸாயுக்குமிக்காஞ்க்கை சூம்புதாரிபிடக்கிள்?’

‘ஸாக்காஞ்செடுவங் துக்குங்காங் தித்தவர்தனை.

(ஞாங்காயின்சிவிசூத்திடமிழ்க்கிலிபிடக்குடை
மினங் போனிஞ்சளிமால சாத்துமிஶபங்.

ஹும்மாங்கார நயியூன் ஜிவிதமே ஜிவிதமா;—
நமக்கிற படியூளா; நான் தேடளா.’ (முதியூ—

‘ஞாங், வீங்கிற வணவிபூட்டா? கிடுாதெ ஏங்கு ஸ
ஸ்லி;—ஸ்லூக்கிற ஏங்கு துவர் வாஞ்சு;—மதூங் ஏங்காவுா?’

തൃഞ്ചു പിടിച്ചു വാം

പോരാളിമാരിൽ വിളിക്കാണ്ട് വിളഞ്ഞുമേതോ
വീരാഗ്രപുഷ്ടിക്കന്ത്രന കരത്തിൽ മനം
തീരാത്തിളിപ്പോട് വിളിക്കിക്കുന്നതാമി—
ഗ്രഹാരാധ്യം തൊട്ടവതിനാമശക്തർ നമ്മൾ.

പോർവാദി വെച്ചു, നെടതാമുരതനിലേവം
ഞക്കവാളിതെറു പുങ്കാന്തരമായിതാവോ,
കൂർ വാച്ചു വിരവരഹസ്യതലത്തൊളിളി
വേർവാടിനാലവശമട്ടിലമന്ത്രിട്ടനാ!

കുംബാ, എഴുചീരിയൊപ്പാടകയിമാക്രമിച്ച
വന്വാന്ന് വാഴു, റയിലിപ്പോഴടങ്ങിവാഴു;
തന്റെപാപ്പുള്ളിയും കമ്മനംതു കിടന്നംഞ്ഞം
വൻവാനുവേംലിത്രു ഭയക്കരുതിതന്നെ!

ദേഹാഹംവത്തല പിളപ്പുതിറാഗ്രവജ്ഞം,
വീരാഗ്രജ്വാളവരിച്ചത്തിനു ചേന്ന് പണ്ടം,
ആ രാജലക്ഷ്മിയുടെ ദീപ്തിയെഴുന്ന തുക-
ണ്ണാ, രാത്രു കരാളിക്കവാളമിത്രപ്പിളം.

ചെവാള്ളുള്ള വെംവിവണിയനിപ്പിടിയാന്ന് കിനം.
മല്ലുറ വാളിത്രു മനോജതേ, മെട്ടത്രു നോക്കാൻ
തെള്ളിഞ്ഞ വാഞ്ഛു; —യത്രിനായിടർപ്പുണ്ടാക്കു
ചെപ്പുന്ന കൈകെ ഭയമാടിന്നു മടങ്ങിട്ടനാ.

പ്രകാംപടിജ്ഞ പടയാളികളാചരിച്ച് -
 പോങ്ങം യമാമ്പവരിചത്തുകളേറ്റു മനം
 പേരുറര വിഞ്ഞെമാട വാൺ കുചാണമേ, ഇ-
 ലീംക്കപാതാൻ തൊട്ടവത്തു പോറുത്തിഡേണം.
 അകത്തിലുക്കിടയ നിന്നാട വൻപ്രതാപം
 പൊൻകൈപ്പുടിച്ചുലമൊടരെ വിള്ളുണിചുനാ;
 വൻകമ്മക്കുതയരക്കുന്നമാൻ വാഴളി,
 നിൻക്ക്ലുന്നുടികിൽ നില്ല ഒഗത്തുശേഷം.
 അരുചാമമേരുരുളപ്പടി മാ, തുരന്തിൻ-
 തായാട്ടമാൻ ശിവനേ, തകരാറിലാക്കീ;
 പേരായ മേനിക്കിതു മണ്ണ പിടിച്ച മണി-
 പ്പോയാലുമെന്തിമ? പുകർക്കാരിടിച്ചിലുണ്ണോ! .
 മാ, കാലഭേദം! ഇടർവിട്ടടർത്തുമിതനിൽ
 മാളുമംബത്താട തിള്ളുണിയ തീക്ക്ലുവാഞ്ചേ,
 എകാന്തരാജന്മര വിട്ട പുറത്തിരഞ്ഞാ-
 തേകാന്തവാസമയുംാ തവ വേണ്ടിവനാ.
 പൊന്നഞ്ചുമിപ്പിടിച്ചുതപ്പു തവയ്ക്കുലോളിം
 മുന്നം മഹാരമർ തുടക്കുമിന്നുകയാഡെ,
 മിന്നപ്രാവമൊടയൻ ചലിച്ചികന
 നിന്നംഗമിഞ്ചിനെ മുഖിത്തുചമഞ്ഞവരല്ലോ!
 പോങ്ങം പയറുമുംയും പതിവായ് ത്രാടൻ-
 പോങ്ങം വേന്നമീമയാമക്കേനാലുയത്താൽ
 ചാരപ്രകാശമുലകത്തിനെ കൈവളിത്തി-
 പ്പുരുറ വാസരമശേഷവുമന്നുമിച്ച!

യാടിപ്പേടം തവ വരാകുമ്പാടവങ്ങൾ
പാടിപ്പുകളും വർഗ്ഗിന്തു പദ്ധതിലേതോ!
പെടിച്ചരണ്ടാറിവരക്കമഴ്ചയാപ്പുതിനാം—
ക്രിക്കറ്റത്തു കലരാത്ത വെറും പുഴക്കൾ!
ഭീമപ്രതാപമിയലും തവ കാരുതക്കി—
പ്രോഡമനിലെറു പടയാളികൾ വീണ്ടിരിഞ്ഞാം!
വ്യാമംഗ്രംമരം ടേരേറു ശരീരപരമാര—
സ്നേഹത്തിനാൽത്തവം സമച്ചനചെയ്യിരിഞ്ഞാം!
വീരാന്ദി വിരുദ്ധർത്ഥം ചുട്ടേഹാരയിക—
ലാരാടി വൻപടനടക്ക കളിച്ച നിന്മ,
നീരാക്കരുരണ്ടേവര വരവോളിഞ്ഞ—
മാരാന്ദി നാവിന സമം നരർ കണ്ടിരിക്കാം!
മാ, നാട്ടിനിശനടവാദം, മുരമംഗ്രന്മാ
നീ നാനകം, ത്രിപുരമാരനു ചന്ദ്രമാസം;
അതു നാഗരാജപുരിതൊട്ട് വേച്ചരിതു—
മാനാകമത്തുവരാകുമർ പാടിടനാ!

V

മത്തുള്ളികൾ

(കേക)

മാഡാ, നല്ലിളംപുല്ലിന്റെകാടിമേൽ സ്ഥിതിചെയ്യും.
നീമാംമാതൃത്വിൽത്തുാമലവിന്നുക്കുണ്ടും,
വെള്ളിമാംലവയിക്കൽപ്പാലിശേഷകം ചെയ്യും.
ആളിനുള്ളിയായപ്പുറും പാവനാക്കങ്ങളും,

മുംഗുട്ട്
മുംഗുട്ട്

മധുമജ്ജരി

നിങ്ങൾ താൻ വിജയിപ്പു, നിങ്ങൾ താൻ വിജയിപ്പു,
മംഗളംനേത്രാസവമജ്ജുപ്പുള്ള കുകൾ!
പുത്രനാം മരകതക്കവിമേലിണക്കിയ
മുത്തുകൾവോലെ, നിങ്ങളുമതൻതികമാറിക
തിള്ളണിക്കുള്ളാലിഡ്യുന്ന, തിള്ളണിക്കുള്ളാലിഡ്യുന്ന,
കുളം കുളിർന്നിശാഖാപ്പുശികരങ്ങളേ!

തന്റെ രണ്ടും ലഭിക്കാൻ കാണബത്താണുലാൽ -

അതികളും മുഗ്രാജൻ തച്ചടപ്പിടംനേരം

ആക്രോ കൊഴിഞ്ഞുള്ള എഴുകതിക്കണ്ണികളോ

അരീകരങ്ങളും ധിമൻികരങ്ങളേ, നിങ്ങൾ? *

ഓംമമണ്ഡലത്തിന്റെ കാന്തിമർഖണ്ഡങ്ങളോ?

കോമലിതാരകൾക്കുനേരാമന കിടാങ്ങളോ?

ശാശ്വതപ്രകൃതിതന്ത്രജ്ഞിപ്പുാടികളോ?

ഹൃദപരമാര്ഥതന്റെ ചെറുകുന്നങ്ങളോ?

വക്കമരംരാളി മിനം പരിത്രംഭം, നിങ്ങൾ

കണ്ണകളും പ്രിഡ്യും കപ്പുള്ളളികകൾ.

രാവാക്കം കരിംകട്ട നീർവ്വർദ്ദി പർബതപ്പൂർണ്ണം

അരീ വാജ്ജുമടിത്തുടിൽത്തെള്ളിത്ത രത്നങ്ങളേ,

നെങ്ങളുണ്ടിനെ യാത്രം മജ്ജുളാകാരങ്ങളാം

നിങ്ങളെ വിമ്മിച്ചേരുക ഗ്രജ്ഞിന്വിക്കിനിനെ:

അറു മോഹനങ്ങളാം നിങ്ങൾ തന്മണിക്കുള്ളി -

സ്ത്രിതരജും നവനവസ്തുഷ്മംവിലസിതം!

ചൊല്ലുകൾ ചൊല്ലാത്തടം, നിന്നവുംതന്നാംതടം,

ചൊല്ലുള്ള വിധിഗ്രില്ലുമെന്തന്നവസാനം.

നിസർജ്ജഗംഗാം നിങ്ങളെ നിരീക്ഷിയ്ക്കും
നിരുദ്ധനിമേഷങ്ങൾ മിചികൾ സൗത്തികൾ!

തെള്ളിവോടെ ദാനാളുമായുള്ളിൻതിങ്ങവു—
അക്കിലിൽപ്പാട നിങ്ങൾ ചനിന്നീർ തുഡിയ്ക്കും
കുലവിലാത്തതിന് കുക്കമക്കറിള്ളടിയിൽ
കുളിക്കുന്ന ചടനതെലക്കന്നങ്ങളിറയ്ക്കും;
കുറികൾ പൂളിയാക്കുക്കുകിക്കുന്നതുണ്ടും
ചാരിതിൽപ്പുത്വെല്ലു വിന്റുന്ന വിഞ്ഞം വിഞ്ഞം
നിങ്ങളുകൊത്തിടാനോ, കൊന്നപ്പുംകരങ്ങളാൽ
നിമ്മലപ്പുംകുവികൾ നീട്ടുന്ന കട്ടിസ്ഥംഗൾ?

മഞ്ഞളമഴവില്ലിൻമസ്തനാഭയിൽ തുലോം .
മന്ത്രതുള്ളികൾ നിങ്ങൾ ശോഭിപ്പിത്തിനോമ്മും
മാ, മുഖ്യമലികകുളപ്പാടവും, പരിശുല്പം
മാതൃമന്ത്രിരത്തിലെപ്പുവനിയാക്കിട്ടുണ്ട്;
അട്ടക്കമണിയൻപുച്ചപ്പുംപട്ടക്കണ്ണക്കുണ്ടാണ്
ഹ്രാം നിങ്ങൾ ചുറുംഡാസപലപ്പരപ്പിനോ.
കണ്ണിന്നയ്ക്കിളംറുതുമാധ്യമിസന്നദ്ദേശം,
വിഞ്ഞിലെ വിലാസങ്ങൾ വിശ്രദിച്ചു, വിത്രക്കുണ്ടോ,
കോമളിപ്പുത്രതിനുവിശ്വവൈത്തങ്ങൾക്കായി—
ആമയിൽ വിശ്വവിയ ദിവ്യപ്പാർക്കന്നങ്ങളും,
നിങ്ങളെത്താടക്കയോ, നിങ്ങളെ താടക്കയോ,
ഒരണ്ണളാഡരാത്രേതെഴുതുടച്ച കൈകളാലോ?

പുംതയുൽക്കളിൽന്തന്നു പത്രക്കൈത്തലോടുന്ന
കാത്രുവന്നാർ നിങ്ങൾ മുളിച്ച ചലിയ്ക്കുവേ,

അരയുംയോ നടക്കുന്ന ഞങ്ങൾപ്പാർപ്പിക്കുന്നതും -
| മെയ്യമോ, വോട്ടിയൊല്ലേ പാരിതിൽപ്പതിച്ചുടൻ!
| സൈച്ചിത്രംനവോലാം പിടി വിട്ടിതം, ഇതാ, —
| സ്രൂഷ്മിച്ചുകൊംഘവിൻ! അമേഖ, താങ്ങുകീ രഹണശത്രു!

മാമൻ, പതിച്ചിതോ! മാമൻ, പതിച്ചിതോ!
| ഒരുപ്പിൽ കുറ്റുക്കുളം സ്ഥിതി മാ, മഹാമോശം!
കാമനീയകമേറും നിങ്ങളിലും പെട്ടുനയ്യോ,
കാലത്തിയുണ്ട് മോമലാജ്ഞങ്ങളായ് തത്തിന്നുംല്ലോ!
കുഞ്ഞാരുത്താൽത്തന്നെ, നിങ്ങൾ തന്റെ തളിൻമെയ്യിൻ—
കണ്ണികപോലും കണ്ണികാണാവാനില്ലാതായി!
സമസാ മരഞ്ഞത്തെ ദൈഖൻ കണ്ണണികളും ഉള്ള
സമസ്കരണക്കെപ്പുറക്കിയെടുത്തിതോ!
| ഏന്തിനു പിഡാതാവേ, തകരുകളിൽത്തത്തീ
| നിൻതിങ്കയുാൽത്തത്തിന്ത നിമ്മലമണിക്കലേ?
| ഇയയരുാധിതംരുലും തവിപ്പു ലോകം; മാമാ,
| തയ്യൽപ്പുംകിളികളിലും താരാട്ടു മതിയാക്കി.

— അവുവെട്ട്, അതു രംഭങ്ങൾ രത്നഗംഭായുള്ള കുമാൻ
ദേവിതവർന്നെല്ലിൽത്താൻതാനലിഞ്ഞുചേർന്നു

കയ യുവതിയുടെ ക്ലോസ്സ്

“വള്ളാത്ത എമ്മാനല്ലാൽ പ്രപദ്യേ—

മെല്ലാമുടകൾ ചുട്ടുവൊടിയ്ക്കുവാനോ

നില്ലാതൊക്കെങ്ങിത്തിനേരു നാമ!—

നല്ലായ്ക്കിലെന്തിരു കുട്ടി താപം?

ഈവായിതെ,നിട്ടുംകാരിത്തിരിയ്ക്കും.

ഹാ, വാട്ടുശ്ശാവിന തട്ടിക്കില്ല;

ഒജ്വാതുകനാതമമഹസ്സാട്ടാപ്പും

മാൽ വാഴ്ത്തിടം ചുട്ടുമിനൻ കൊട്ടതോ!

ഹാ, പാമുമേറാപ്പട്ടി തൊണ്ട വററി

സേപ്പാംഡു തള്ളിപ്പാതിള്ളുങ്ങു ദേഹം;

വേദാവശനാദക്രിയയെയാക്കുമ്പോൾ—

സ്ഥാഭാതിരേകത്തിന മാത്രമായി!

ആരാധനയ്ക്കിയും താല്പര്യം—

ക്ഷാരാഡം; കുട്ടത്തുനിന താപഭാരം

ഉഠാഡം, മഹാപ്രാകൃതശക്തി നില്ലും.

ക്ഷാരാഡംടടിച്ചേരു കഴിയുള്ള തുനം.

എന്തിനു തൊൻ പാഴ്‌വണി ചെയ്തിട്ടുണ്ടി—

തെ,നതില്ലേപ്പുംപുംഗമംഗള്യുമാലേ

ചിന്തിച്ചുവെന്നാൽക്കഴിയുന്ന! കാലം—

തന്ത്തിഞ്ചിവിഞ്ഞും മഹിമാവവമ്പും!”

ക്രൂമത്തെതാടം സ്വർഗ്ഗിയില്ലണ്ണ കഴിതെങ്ങ്
പുമ്പുണ്ണാത്മുള്ളായ പുവൽമെയ്യാമം
വ്യാഘ്രമേറുന്നതനാജപരത്താൽ
യീ ഉദ്ദി മാഴിച്ചിലഭവമോതി.

വിരിന്തു മല്ലീക്കസുമ്പേം തൃത്തു-
വിരിച്ച മിന്നം കണികമത്തതഞ്ചൽ
ശരീരസാദം തടവീച്ചമോമൽ-
ജ്ഞിരിഷമുപ്പംഗി ഒരിച്ചിച്ചിട്ടും.
കിട്ടുമെന്തുക്കിന്നരചാക്കൾ
കിടന്നക്കുട്ടം, കൂളിർക്കചാറിയാലേ
ഇട്ടുട്ടുണ്ടിനന വിശിഷ്യം തെ-
ണ്ണിട്ടു വല്ലാതെ കഴിച്ചുക്കി.

ശ്രീതാര്യായ സുന്ദരി പുക്കൾ വാടി-
യെതാണ്ടുലംതുള്ള കിട്ടു വെക്കം
വീതാസ്ഥയായ് പിട്ടു, തുറഞ്ഞാഴന
വാതായനത്തിൻസവിധി ഞിലെത്തി.

പരിക്കണബഹുകിലു,മോമൽമെയ്യായ്-
പുരിതുവോകാൻ ചടിയായക്കണ്ണക്കു,
കരിഞ്ഞതാരാത്തല്ലസുമ്പേം പററി
സ്ത്രിച്ച വിണ്ണം സുമഗാത്രിയാളിൽ.
നീലാളിവാർപ്പംക്കഴൽ കൈടച്ചിത്തും,
ഒപ്പാഞ്ചപക്ഷത്രു കാച്ചിഞ്ഞും,
മാലാളിമംഗണപേം തള്ളന്നുമന്നാ
ലോലാക്കി പിന്താംതമാനും നിന്നാമഃ

വിള്ളൽ വല്ലാതെ വിയപ്പുത്തുള്ളി
കിളിന്നോഴം തന്റെകോമല്ലാസ്യം
വാഞ്ചി തുമതിയണിയാൽത്തളിന്നോ—
രിളംറുംതണ്ണേലർപ്പോലെ കാണാൻ.

കതിന്നിരിയ്യും നിടിലസമലത്തു
പതിഞ്ഞു മിന്നം കന്തുന്തലാന്നും,
പ്രതിക്ഷണം എന്നമായുചിയ്യു—
മതിഗ്രമണപ്പക്കണം കലാന്നും,
ഇമയ്യിലക്കം കലരാതെ കല്ലീ—
രെന്തു ചെങ്ങും നയനം വിടന്നും,
സ്ഥിരം തഴച്ചുള്ള കവിപ്പാത്തടന്തിൽ
കുമതിലേരെപ്പുള്ളകം പുലാന്നും,
ചടം നെട്ടംവിപ്പുകൾക്കൊന്തു തൊണ്ടി—
ആടപ്പുഴം ചുണ്ടു തുലോം വരണ്ടും,
കടക്കാമെന്തോ വല്ലതാം വികാരം
തടങ്കളുടാത്തവിധം പുരണ്ടും,
മാ, തന്ത്വം വിഹപലമാകിപ്പും, നയ—
അം തക്കി നേരുപ്പിയമായ വിളഞ്ഞി:
ചേരാപ്രമാദം തങ്കാക്കുതിയ്യു—
താതകവും പക്കമണ്ണയ്ക്കിപ്പു.

പാലാഴിവെള്ളം പരിചൊത്തു തുകം—
പോലാവതൊളം ചൊഴിയും നില്വാവാൽ
ചേലാന്ന മിന്നം നിശ്ചതന്നപ്പണാവ—
മാ ലാക്കിലാക്കണ്ണുക്കൊക്കി കണ്ണു.

അരന്നതഗോളാവലി മിന്നിമിന്നി—
യന്നതലാസ്സൂതിച്ചമന്തരിക്കും,
അരന്നഗൾരത്നങ്ങൾ പതിപ്പ്‌വോദശ
മനഃപ്രഥമം പ്രദമായിക്കുന്നു.

വാക്കുപ്പുപ്പുമണ്ണമെന്തിയുള്ളി—
സാക്ഷാത്മകന്ന നന്നതു തെന്നുൽ
ആക്കമും രാവിനിരട്ടിയാക—
മാക്കപ്പക്കത്പത്തെ വള്ളത്തിങ്ങനു.

നിശാവിശേഷങ്ങളുശേഷമന്നാ
വിശാലമാം കണ്ണിണാകൊണ്ടു കാണുണ്ടു,
കുശാനകണ്യയത്തിലണാത്തപോലു—
ക്രൂശാംഗി താപാകലയായി വീണ്ടും.

വിംച്ചിട്ടം മെഞ്ഞുട തന്നവികാരം
മംച്ചുവെയ്യാനസമർത്തമ്യായി
പുംബുട്ടം ഗർഭചംചാകവാക്കാർ—

• ആനാ പാൽവാണി പറഞ്ഞു താനേ:—

“നേരം നെടംപാതിരയായും, ഒഗ്രതു
നേരം നില്ലുണ്ടുനില്ലും കീഴായും;
പാരമൈ നോക്കിടക്കിലിങ്കുന്നു—
താരന്ത്രംരേണ്ടും പുണ്ടിരിപ്പു?
തെള്ളിഞ്ഞു തുകന്ന നിലാവു, ധാഗ—
കിളിഞ്ഞും കോമളിളിത്തും,
കിളിത്തു തെതെത്തുനാലിതൊക്കയും ചു—
നെന്നാളിപ്പുട്ടം രാവുകമനില്ലുംസഹ്യം!

മരും നദിപുകൾ വിത്തിൽക്കു മല്ല
മുറക്കെത്ത മാത്തയോട് ചേർന്നിണ്ണു
മുത്താൻനിതാ, ഏന്നടെ നേരേയെന്നോ
എല്ലസ്തിതം തുകി വിള്ളുന്നിട്ടു.

ഒമ, തോഴി മല്ലേ, തവ തോഴി നാനാ_
ചേരേതാവികാരംലുഡേരിരിജ്ഞു,
ജാംതാരിയം പുഞ്ചിരി പുണ്ടിച്ചം നിന്ത_
നീതാതോക്കിൽക്കുജ്ഞാപുത്തിത്തെൻ!

തെതമാവൊട്ടി മാധ്യവിപോദ്ധ, നിജ്ഞം
ശ്രൂതാദ്ധനാകം പ്രിയനോട് ചേരാൻ
സാമാന്നമല്ലാത്തിവായ്ത്തുച്ച
കാമാവുവല്ലിജ്ഞടിവേർ പുഴങ്ങീ.

ഹാ മാനുശസംജനമനിജ്ഞ ചെപ്പേ,
ഹാ, മാമകപ്രൂമനിവാസഭ്രവേ,
ഹാ, മാലതീജ്വാനന്മനോജത്രുതേത്,
ആംമാൻ ഭവാനുന്നെന വെടിത്തുവെന്നോ!

അവാച്ചുരുഥിംചുട്ട പടന്ന ചിനി_
കിവാനിശം എന്ന വലയുനിതയോ;
പ്രംബാളംസംശിതളുമാം കരത്താർ
ഭവാൻ കനിഞ്ഞതാനു തലേരുടക്കെന്നു!

എന്നാമനാകന്ന ഭവാനു വിട്ടി_
ടിന്നാ, അ ശാന്തിയം തുടങ്ങിയാലും,
ഈനാമിയന്നുന്നു വശത്തിലാകി_
ക്ഷുണ്ണാളിലും ക്രൂക്കയായിരിജ്ഞും.

കൂരാൻ കട്ടിക്കാളി തൊട്ട് നമ്മൾ
വേറാകമി യൈവനമാകവോളിം
മാറാതെയൊന്നിച്ചു വളിന്നിതെ;-നാം
മാറാത്ത മാലിപ്പൂഴണിച്ചു രേഖവം.

ഇടക്കുടക്കുടിക്കിനെ കാണാവാൻ -
മിടം കിടക്കുംതവിയത്തിലഫ്പാ
കടന്നകരി വിധി നമ്മും - യേവം
കടന കയ്യീശപര, ചെങ്കുടാണ്ടു!

കേളിപ്പേട്ടം വേഗങ്ങൾക്കുംയാർത്തിൻ -
കേളിയ്യുള്ളതണ്ണലെരുപ്പിയാസ്യം
മേളിച്ചു കാണാതുഴലുാളി നീഴിം
നാളിത്വമെത്രയ്ക്കു കഴിച്ചുകുടാം?

മംഗല്യമാകാനതക്കുള്ളവരത്തിൻ -
സംഗത്തിനാലുള്ള സുവം തരിന്നും
തുംഗപ്രധാനം ലഭിയാത്തതാമ -
നാംഗണങ്ങളും, നിങ്ങൾ തുലോം മത്തങ്ങൾ!

അം കാൽ, — ഞാനിങ്ങിനെതാൻ വിളിയ്ക്കു -
മേകാനമിച്ചും പെരുകം ഭവാനെ;
സപീകാച്ചുമായ്ത്തനെനയിരിയ്ക്കുമിനൈ -
നാംകാംക്കി - എം, മുഖ്യവർ മുഖ്യങ്ങായി!

ചിന്തിയ്ക്കുലന്നുക്കിയ കരാമെന്താ -
ഞാൻതിങ്ങിട്ടും മിഞ്ചാതാൻ തടസ്സം ;
ചന്തിയ്ക്കു വക്രത്തിനു ചന്തമില്ലു -
ഞേരണതിനു കണ്ണാടിയുട്ടച്ചിടന്നാ?

വരാംഗനാമങ്ങയോടൊത്തു ചരാൻ
 വരാകിയാമിള്ളിവളംയല്ല;
 നിരാകലം നന്മയിന്നകിയെന്നാൽ
 പ്രാതി പത്രോത്തവന്തവിള്ളും:
 മാ, വസ്യവല്ലിള്ളു പടന്നചുറരാൻ
 ഒവച്ചമത്തിനെറ്റ തള്ളിത്ത തദ്ദേശാ?
 കൂതുവയ്ക്കിടക്കുംതു മന്നാളിനംഗ-
 ലാവസ്സുമേഞ്ഞും കളിമംസമാണോ!
 ഇന്നാകേയോത്താലവിടേഡ്രൂ ചെറു-
 മിന്നാർ യോജിച്ചവള്ളുതന്നെ;
 ഏന്നാൽത്തരം ചേരന്നായ തന്ത്രിയാക്കു
 നന്നായ് ഭവാൻ സംപ്രതി വേട്ടിണ്ണോ.

ജായാളിയാലുള്ള കളിത്തു ഭാഗ്ര-
 ശ്രീയാളമല്ലാധിയുമൊന്തജസ്സും
 അരയാസമേള്ളുംതവിടനു വാഴ-
 കു, ഹാതസവേപ്പിതസിലബിയോടും!
 അവസ്ത്രപ്രശ്നേശ്വരയല്ലുമണ്ണും
 വേൽകളിറ്റതപ്രകാരബുദ്ധേശഃ;
 ഇവല്ലുമായുള്ളിരവസമ്പരിയ-
 ഇളിവർഷം—ഹാ, ജീവിതമെന്തു മോഹം!

അര്പ്പസാമാന്യത്രാനുഭവാൻ ഭവാനന—
 ഓ, നമ്മയാമിയേംായ നാരിയെങ്ങോ?
 ഒന്നല്ലിലെന്നാലുമിടക്കുംടിക്കും—
 അജനത്തെയോത്തിടനുമേ ദയാദ്ദേ!

മാ, ഡിക്ക്, ടിജ്ജ് ടി വളരെവരുത്താക—
 മാധിജ്ജ് സോനടിമയായ്ക്കഴിയട്ട കാലം;
 സാധിജ്ജ് നിന്നവു ഭാവിജനസ്ഥിൽ മറുപ്പ്
 സാധിജ്ജ് വാൻ കാരണചയ്യുക ഏതുമേ, നീ.”

VII

ഭൊദവത്തിന്റെ ക്രറക്കാർ

(കേക്ക)

ക്കാത്തുബണ്ടാരോമന തലചായ്യുരുങ്ഗാ;
 വോക്കണ്ണതിലുബണ്ടായ വോൽക്കണ്ണതു കിടക്കണാ;
 വലത്തുകയ്യിൽത്തുങ്ഗാബണ്ടായ ചെറുവെപതൽ;
 വലത്താം ചെലത്തുന്ന വലിച്ചുബണ്ടായ കൊമ്പൻ;
 നാലഞ്ഞ വയസ്സാബാരാബന്ധക്ക് വെറുവിച്ച—
 താലവും തലജ്ജുന്തിയുണ്ട് മുൻനടക്കണാ;
 നിരന്തര ഭാണ്യമൊന്ന ചുമനാബന്ദമോ, പിന്നിൽ—
 തരവാട്ടു—യാറുവരയസ്ഥിൽ. വലുതായോർ!
 പാൻ വിച്ചമഴ്ചൻ മുതൽ മക്കംതൻ രുജ്ജുയോ,
 പാവമേ, മുഹാരമേരിയിട്ടോരാബായീ;
 അമുതൻ വലത്തുകൈക്കണ്ണവും ചുരുക്കണേ—
 മമക്കാകിടജ്ജിട—യെത്തു ജീവിതഞ്ചുണ്ടാ!
 അംഗ്രഹമമാർ നിത്യം മുക്കൻ തലോടുണ്ട്—
 മഞ്ഞുശിരസ്ഥിക്കാൽപ്പേണാഗ്രം കിഴക്കണാ!
 എടത്തുനടക്കണേ കാലമാണവർക്കു;—വ—
 ക്ലിചത്തു നടക്കണാ പ്രചഞ്ചപ്പുംഭാണ്യം!

കാരിപ്പും മനസ്സുന്നറ കൈമാരത്തളിരിന്നേൽ
ബീഡിയുംവന്നതല്ലൽപ്പച്ചിലിപ്പിശാഖനാ;

വാക്കര യുവതപത്തിന്റെപ്പള്ളിപ്പുകത്തനു
വാദ്ദകവരംചുതൻ വിളിപ്പും ചുളിച്ചുപ്പും!

ആരികയപ്പത്തിനാറു തിരക്കിടനു, പതി } 35. 3
നാരികലറുവതു ചെല്ലത്തിക്കൊടക്കണം

എന്നാട്ടം വാവങ്ങളെയുണ്ടിരു വേഗം വേഗം

മഞ്ചോട്ട നയില്ലുനു ജീവിതക്കശാലാതാരം } 35. 4

വോള്ളുനു വെയ്ക്കിലേറു വോരിഞ്ഞതുള്ളുനു
വിള്ളുകളേണ്ണും തള്ളിത്തള്ളുതാൻ നടക്കണം.

എന്നുമെ ചെല്ലാമിവക്കം, എന്നുമെ ചെല്ലാൻ പാടി-
പ്പു; -ല്ലാക്കമാമിക്കുടരാ,ക്കമല്ലാതേതാമല്ലോ!

വോരുപ്പാനൊരു വീടോ, വിശ്രമവല്ലയേപാർ-
ക്കാറിപ്പുനൊരു മനിയരിയോ ഇവക്കിലു.

പാരിടത്തികയ്ക്കെത്താലിപ്പുംനേ ജീവിപ്പോരാം } 36.
വാവങ്ങളുടെ കയറിശ്ശെരു പിടില്ലുനു.

ആക്കമെ തന്നലേക്കി വഴിയിൽപ്പുംലേടത്തും

നീക്കടങ്ങളേപ്പുറിതെന്നുകൾ നാനീടനു,

ആവശ്യമുള്ളാക്കല്ലാമെടുക്കാമെന്നാലും

ക്കെവത്തിന്റെവിധിയോലു താഴോട്ട് നീട്ടിക്കൊണ്ടു.

എന്നാലും ചരനാക്ക് തൊട്ടുകൂടുതിവ

മന്നാളുമീശനൊരാം മന്ത്രംതന്നുതലഞ്ഞു!

എൻ്റെയെന്റെയെന്നാളും മുംബല്ലാത്തിന്റെപാതി }
(അഭിനേ-

ലെങ്ങിനെ കൈ വെള്ളുനു ഞാനല്ലാതെതാരംഡാവി }
(ഒന്ന്).

மஹமா, வியிழீமக் கூக்கு வரயிடி-
தமிட பேர் நரங்களில் தாம் நியமனம்!

வட்ணத்திலுள்ளா, கு தழை வெலூமெகிலும்
கிடிகாதவரேயோ, சாமிசூவதேனா!
அவற்றின்மெலினதூலை மேனியைதழைக்கான
ஷவங்கிபரியாஸ்தான் செமண்ணில்லொடிமாரும்!

வட்ணம் பள்ள காஜை மற்மாணம்; - தின்வேலி }
படிஸ்திகார்தான் எடுத்துமூலமாக்கும்பதால்லோ!

அது மதமைக் கரியிலையனாலும் வீட்டி-
பூி மஹாபிரிஞ்சார் மஹந்து கரத்திக்கல்.
பாவணங்கள் நேக்க நாந்துவும் கூடுதலீடு
பாஷாந் தடிசூலை வட்ணப்புண்ணுவி.
பாஷாந்தைப்படிவாதிக்களுக்கும் தூர்ணான
பாக்கக் பதிவிட்டுப்போடு வாங்கக்கும்.

ஏகிலுமவற் களூடு— ஹாஸ்ருமோ, பெஞ்சாஸ்ருமோ!
வங்கவாடமொன்று தூர்ணகிடப்புதாய்.

நிதாவலாருவானலூலித்தேவிரிநாவற: பாபிங்-
தாவுலை பூகீ விழுமாத்திக்கும் தவழைக்கும்!
கக்கிழூய்த்துரையாக வசீலின்படிவாக
கக்கிதான்விளை தூப்பியட்டந்தூக்கினதிலை.
அக்குமரியாதேதாரவரத்துத்தீல்—
ஷக்குமனைதூய் நிலைத்தேவிலையான்.
'மாதாவே யம் தரிகே'ன்று விழுமேயாதி—
யேதானமடி முவேஞ்சாயவற் செங்கிடவே,

മേശമേൽച്ചുനം പണം പെറ്റുകിയെട്ടത്തല്ലോ
കീശയിലിട്ടീടുകയാണ തങ്കുമനാമൻ:
മിന്നിക്കാണിക്കുന്നോരു വക്കിലിന്മുഖത്തുടൻ—
തന്നെ എടക്കമാരുകനിടിവെട്ടാനാണോയി; 1
പിച്ചുള്ള കെഞ്ഞുണ്ണാമെത്തൽക്കുനം തൽക്കുന്നാർ
തച്ചാട്ടിപ്പുരത്താക്കി; വാതിലും തഴതിട്ട്.
തൃഥനുണ്ടൊരു വലുതായ നല്ലോരു കാഞ്ഞം ചെങ്ങു—
ഇളാനുദം പുണ്ഡമുഹമ്മദനേറു ലാത്രുകയായി.
കയ്യ പിംഗാക്കം കെട്ടിനിന്നുണ്ടാം പറയുന്ന:
'ചെങ്ങുത്തിക്കുട്ടക്കം നാമോരു സാഹായ്യവും.
കൈവത്തിന്റെകരാക്കാരാമിവരെത്തുണ്ടായും
കൈവകാവത്തിനിരയായിട്ടുമ്പോ നാനും;
കരാത്തിലക്കപ്പെട്ട ത്രികരെത്തുണ്ടപ്പായം
കുറരക്കാരാണെന്നുണ്ടോ നിയമം പറയുന്ന.' 2
/V. F

വക്കിലേ, ശരീ, ശരി, നിയമജ്ഞനാണന്തേ;
വിക്കിയോത്രവരതല്ലോ വികതിന്തിനിയമംപരം.
പണക്കാരല്ലോവരും കൈവത്തിന്റെമഞ്ഞാദക്കാർ,
പണമില്ലോതോരെല്ലോ കൈവത്തിന്റെകരാക്കാരും;
വയറു പിപ്പിപ്പുവർ കൈവത്തിനിഷ്ടപ്പുട്ടോർ,
വയരാട്ടിയ ത്രികൾ കൈവത്തിന്റെവിരോധികൾ!
അരംബടാ, പണത്തിന്റെ തൊയ്യേപരം; മരഞ്ഞുവലർ
ദംതേതിനിവ മേനേലിനമ്പും ചൊട്ടിള്ളുനാ!

സുദരിയുടെ മനസ്സിൽ

(മാക്കമഞ്ചരി)

എന്തിൽ മംഗളക്ഷ്യരഥാരവോ—
 'ലെന്തിചിരണ്ടും കൂടിപ്പിഡ്രീസ്:
 മാലിന്യമേലാതെ പ്രാലേയതോയത്തിൽ—
 പ്രാലിച്ചവമുള്ള ചന്ദനമോ?
 കോമലമാക്കിയാനാപ്പുംതിക്കർ
 തുമയിൽത്തുകന്ന വെണ്ണിലാംവാ?
 ഒരാണാധരപ്പനിനിർപ്പവിൽനിന്നിന്നു—
 വീണീടും തുമധുത്തുള്ളിക്കേണാ?
 സാരമാം സൗഖ്യംവതാപ്പജ്ജ്വല—
 ഇളാരോമനന്നാരപ്പുനിറങ്ങാ?
 ഉൾക്കൂമ്പുമാകിയ പാതക്കലിക്കൽനി—
 നാൽപ്പുനമശ്ശുള്ള വീഴുഷ്ടമോ?
 ഇന്തുവഗ്രോഡശാം റിന്ധഗതനാട
 വെന്മതിരണ്ട് മന്ത്രപ്പുറമോ?
 ചാരിത്രലക്ഷ്മിയാം ദ്യേൻവിന് മാധ്യമ്പും
 പാരിഡ്രം പാവനപ്പാൽക്കഴിഞ്ഞോ?
 ഹാ, നൃംവായ്മലർത്തൊട്ടിച്ചിൽ കുഞ്ചിപ്പു—
 മാനന്തപ്പക്കജ്ജപ്പുംകിടാവോ?
 വെണ്ണപ്പള്ളാളിമത്തിന് ചാത്തിനാൽ ചുണ്ണാളി—
 ചുംപവിഴങ്ങളും കോത്തിടച്ചിൽ

നിമ്മലനിഹപാസസൗരഭരതമായ്
നിമ്മിച്ചവെച്ചായ കാലതാനോ?

ആരിൽപ്പുതിജ്ഞന്തിപ്പുതപ്പണിരി,
പാരിലവൻതനെ ഷണ്മുഖാലി.
സുന്ദരിതന്മരദംഡാസമേ, നിജീപ്പി-
ഡൈനാകിലെതിനിപ്പാഴ് പ്രവഞ്ചം?
ഈ മുഖത്തക്കത്തെ നിന്റുകതിർവ്വെണ്ണണി-
യാമുഖമാക്കണംബന്ധഗ്രമാറും:
തപ്പൽപ്പുണക്കും മുജ്ജുമുത്തെയും
ഘജ്ഞിതമാക്കവാൻ പ്രോക്കമണ്ണു!
സേപ്പമപ്പുംതനാകം നിന്നിൽ അമിജ്ഞനി-
താമന്ത, ലോകക്കണ്ഠവണ്ടിണ്ടിക്കം.
ഘജ്ഞാമുതമേ, നീ മുന്നാംപുമത്മപ്പി-
മണ്ണധി. വെണ്ഠകളിയിടിട്ടിനു.
പ്രേമരസത്തപ്പുശിജ്ഞയ നിക്കലു-
ട്ടാമനനായ ഘുമാനെയുണ്ടാ,
പാരം മനസ്സിനെയിട്ടുവരട്ടിട്ടം
വെവരാഗ്രംഭവത ബാധിജ്ഞനാ!
നീണാർഥ നിന്റേവേർപ്പാടാം കൈരാഞ്ഞഗത്തിൽ
വീണാലവവൻറ കമ കഴിഞ്ഞ!

ചേണാളം നിന്റുകാരോറിത്തിരി തട്ടിയാൽ-
കാണാം പറക്കണ്ണതാണിന്റെശൈഞ്ഞം.
പുതുപീശമേഖലക്കാലും നിന്റുകതിർ പുശാന്തരാൽ
പുലു നീറ കൈവടിപ്പോലേതനെ.

നിന്റക്കാന്തിശാം വീവോനോ ലഭിയ്യുന്നീ—
 രബക്കിൽ, ചുട്ടു പടക്കെല്ലുണ്ടോ?
 നിന്നൊളിപ്പുനിലാവത്തു കളിയ്യുമ—
 ദിവസുനരിയുമോ സന്താപങ്ങൾ?
 നിന്റകളിൽക്കാറിടി തട്ടാത്തേ ചുട്ടതായ്,
 നിന്റകാന്തിയേല്ലാതിങ്ങണ്ടായി
 അതാലെഴുവോരഗ്രഹാരമരന്നതിന്
 നീംസമായുള്ള ദിവ്യരിത്രം
 മാച്ചുകളിൽത്തുടൻ നീ മത്തു ചിത്തത്തെ—
 തേതുമിനക്കിപ്പുതുക്കിട്ടു.
 ചെലാഴ്തും സംസാരവാളിനു വായ്ത്തല—
 പ്രാ, ലാവപ്പാലിനു പദ്ധതാര,
 ഇം ലോകയാത്രയിൽ ക്ഷേരിയ്യും പാനൂക്ക്—
 ഒപ്പാസനേതാംജലമാക്കമർഹ്യും,
 ഉല്ലാസജീവിതഗീതാമൃതം തുകം
 വല്ലക്കിരതാത്തിനുവെള്ളിക്കണ്ണി,
 ഭവ്യകവിഗ്രാമാക്കിശ്രദ്ധൻ നല്ലിയ
 സവാതിശായിയാം സർപ്പമേധം,
 മിറുമില്ലുംസാരമാകം മരത്തിനേൽ—
 ആറായ ജീവിതവല്ലരിയിൽ
 അതനുംതുമനോ തുകി പ്രണയമാം
 തേനാഭിഖ്യംഗ്രാ പിടന്ന പുഷ്പം.
 പോഷമററീവിയമാനന്നവീയുഷ—
 യുഷം ചൊരിത്തു നീ നിന്നിട്ടേബാർ,
 ഭഃവദ്രായിയ്യമില്ലുംസാരമെന്നാള്ള
 ഗ്രജ്ജവംതതിനെന്നാരത്തുമുണ്ടോ?

വെള്ളിപ്പുകൾ

എന്തും

കഴിയുന്ന രാവിൽക്കടതായ കാരി-
ലാടിത്തിലേൻറിടിന മാമരങ്ങൾ,
ശിരസ്സും ത്രിചേവിയോത്രു നോക്കി-
നില്ലേന്ന തെന്നോ പട്ടണിത്തർപ്പാദ്ധ?

തുടന്നുകുമാക്കണ കരാളകാല-
തുഞ്ചക്കണക്കംബുധിതന്നിരന്മം;
ബിക്കാക്കവേ ബാഷ്പമലീമന്മം; - ഈ
ശ്രീരംകൃഷ്ണക്ഷയിൽ മുടി വാനം.

ബിനപ്പറപ്പാടിരു ഭീമ, മേരാം
ബിനാരവം ദിക്കിൽ മുഴങ്ങിട്ടാം;
എന്തന്തിത്തേരു, വിധി ക്ലൂസേരു
വൊട്ടിച്ചിതോ! തള്ളിവരുന്ന വെള്ളം.

വാരാശിതന്തവിസുതവായ് നിരാത്രു
വഴിജീവന്താശിജീവന്തിടിന വാരിപ്പരം — ദ
ഹാ, ഒരുവമേ, ചപനാതടപ്പതാരാർ! —
ഈതാ, കവിന്മാരന്തന്തിയലച്ചിട്ടാം.

മരങ്ങളുത്തിക്കിഞ്ഞു, മുക്കോടുടം—
ഗ്രഹങ്ങളുത്തിള്ളിമരിച്ചുകൊണ്ടും,
സംവർത്തന്മാദംമൊടു തിട്ടത്രു—
മന്ത്രപൂർണ്ണം നിരയുന്ന നീറം.

ഉന്നം ജവാലുന്നതമായ കന്തിൻ -

കൂട്ടണ്ണബൈക്കതിമരിച്ചുകൊണ്ടും,
വാടം പറവെന്നിവയാകമാനം
നീരാഴിപ്പോലാങ്ങു നിറച്ചുകൊണ്ടും,
കടംതുച്ചും നെടതാം ചുഴിപ്പും
കലൻ ഭേദാരാവദേഹാഷമാണും,
ചെന്തും നരക്കടക്കർ തിങ്ങിവിന്തി -
പ്പോങ്ങിപ്പുരന്നാടിശലച്ചുകൊണ്ടും,
ചാവാതെയും ചത്തുമെഴുന്ന നാനാ -
സതപ്രയജതെച്ചിതറിച്ചുകൊണ്ടും,
ചീറുന്ന കാറാത്തിളകിപ്പുച്ചും -
മോളിൽക്കുളംപോങ്ങിമരിന്തുകൊണ്ടും,
യാരാനിന്മുക്കത്തിൽ മിചിച്ചു പോളും -
അട്ടംകട്ടംകൾക്കർ തുരിച്ചുകൊണ്ടും
ഡോനകം തള്ളിയ വെള്ളിപ്പും -
രിഞ്ഞെതെ മാ, ചെക്കടലാക്കി മാററി.

കടപ്പു, മല്ലം നിമിഷത്തിനുള്ളിൽ,-

സ്സുഖംസസ്യാശ്വിതമാമിടതെ
കുറ്റാരിയാം കുഴുപ്പിശാച്ചു കേറി -

ക 2

വിഴ്ഞി_മാഹാ, പ്രതിപ്രകാശം!

നീർക്കോളിൽ നീന്തിച്ചുകിക്കെട്ടുണ്ണ
കുന്നംലിയുംവിഴി, നായ്ക്കിനാദം,
അതുക്ക്ലേമംബസ്സിൽ നിമഗ്നരായ
നരക്ക് വാളും വലുതുമ വിലാപം,

മരങ്ങൾ, വോട്ടിപ്പോളിയും രവങ്ങൾ, മുൻ്ന് ദുരിയം
ഗുഹങ്ങൾ വിഴും കൊട്ടരയും ഒന്നും—
അരോഹം വിശ്വ ചെയ്യവത്തെന്തിൽ, സ്വാ-
പള്ളിക്കുപ്പിനേഴുന്നുലാണെ!

വീട്ടറു പോയാ, ജീകളെത്തു ചത്തി—
തെ, നിട്ടുമെന്തെ തെളിവേന്തിടാത്തു? മുൻ്ന് ദുരിയം
ദേഹ കാലമേ, ഒഴിവുപരിധാനം നിന്ന് ദുരിയം
കരം കാക്കത്തെന്തെന്തായ കാലിക്കും!

വീവിപ്പുംഡോ, നീ വഴിപോലെപോറി—
വള്ളൽ നൈല്ലാകെ മടിച്ചു നീതാൻ: } കാരം ദുരിയം
ഇതെത്തു, സൗഖ്യിസ്ഥിതിചെങ്കു കയ്യി— } കാരം ദുരിയം
സ്വൂംഹാരകമ്മത്തിനു കാപ്പുകെട്ടി?

നിന്താമുടൻ നിന്നുടെ ഏജ്രൂഡാരു:
നീരിനു കുള്ളുക്കിൽ ലോകമെല്ലാം;
ഇങ്ങനെ കൊണ്ടത്തുകളമേ, മതിനു
ജൂംപിപ്പുതെന്തിനിനിനിയും സുമാ നീ?

നംഗൾ നാന്നാവിവേദാക്ഷില്ലും
നീരിനാടിത്തടിൽ മരഞ്ഞപോയി;
പാഴീപ്പട്ടിനിക്കോമരമെന്നപോലെ
ശേഷിച്ച ഭക്ഷം ജയമാനമാറ്റും.

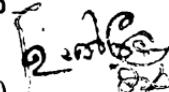
മുൻ്നുലബ്യാധാവരണിയും നിന്നു
വിരുച്ചതുള്ളിം മരജപ്പുക്കാർ
നിസ്സാന;— രാമൻ അരംബന്തയല്ലും
ഇലപ്പുവാഹനതിലെംബിച്ചപോയോ!

വിധിയും കണ്ണാനു തുടക്കവാനായ്—
തൃടങ്ങവേ നമർഖ തള്ളന്മോയി:
ഹാ, ചെണ്ടുകൾത്തരസാ ചവുട്ടി—
അത്യുണ്ടിതാ, കമ്മംനായ ശൈമ്പം.)

* * * *

അരകാലക്കുത്തയന്നമാർ
ബുദ്ധാണ്ഡപ്പാട്ട്—വാരിയി—യാകെ മോറ്റി;
ഹാ, പകിലം പുംതിങ്ങമേനിയേമേ,
കണ്ണിണംലാൽ കൊത്തു ചൊടിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്!

ചുച്ചപ്പോടിച്ചാത്തു നിരന്ന നാനാ
ഹലാറ്റഭാർതി മലയാളരാജ്യം,
എതോ വെറുംപാഴുനരകത്തിൽനിന്നു—
മുയൻ ഭൂത്രമിക്കണക്കു കാണ്ണു!

X

ശരദിഗീതി

(കേക്ക)

കൊർക്കാലമാകം കാളസപ്പത്തിൻവിഷദമറ്റ
ഭേക്കർത്തിയായ മഞ്ഞൽ പുണിക്കുന്നതും ഓംകം
തെളിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്, ചിരാലോഷ്യിശ്വരമഹാശ്വിഥി
വള്ളത്തി വണ്ണിയ്ക്കുന്ന സാരസാരവത്തോടും ദിവാന്തി
തക്കമവണ്ണിക്കും കമലവണ്ണിക്കും താരവണ്ണിക്കും
നീരവും തെളിഞ്ഞതിൽ ദിവ്യവണ്ണജ്ഞാടോപ്പം, പുത്രി

കൊർക്കളാം കല്ലോലങ്ങളിനുവിക്കരാളിമായ
നീർ കവിതയൊം മഴക്കാലവൻകലവിനെ, തു തു
തരത്തിൽക്കേന്നിതാ, താരത്തെങ്ങാം ചിന്നം
ശരത്താം തുരുവം പ്രാവിച്ചവല്ലോ നമ്മൾ.)

പുറുഞ്ഞും മനോഹരം കാലത്തിന്റെഗമിതു
ചിറ്റങ്ങളാകും പല കാഴ്കൾ നിരത്തൊം.
ശാഴ്ക്കരിവയായ പവ്യതനിരകളിം,
കഴക്കിരുത്തുള്ളൂ പാരമ്പര്യവാരങ്ങളിം,
(കല്ലിരുത്തുള്ളൂ കാലത്തിന് മരക്കത-
മെച്ചപ്പുകൾ നിരത്തിയപോലെഴും കനകളിം,) തു തു
അമരിക്കിളംപച്ചത്തഴ്ജ്ഞ ശരിയായ
മാമരങ്ങൾ നിരപ്പൂത്തൊം മുകൾപ്പാടം, തു തു
കാലത്തുമന്തിള്ളേരെ കതിരോൾ കരംകൊണ്ട്
ലീലയാ കഴിച്ചിട്ടും കനകാലിഷകത്താൽ
നിസ്ത്രേശസൗദംതെന എറിരട്ടിക്കായ്ക്കാണി-
ചു തു ശ്രീഗണ്മാക്കം ചക്ഷുസ്സുംഗതെയുണ്ടാക്കണം.

ഓരിപ്പൂർണ്ണത്തിൽക്കോത്തു തത്തവള്ളും പട്ട-
വിരിപ്പിൽ വരിയായി വെച്ച മുത്തുകൾപ്പോലെ,
ഇളംവെലേറുംകൊണ്ടുപച്ചപ്പുത്തകിടിയിൽ-
ക്കളിൽനിർജ്ജീകരണമാം തിളങ്ങും മെതാനത്തിൽ
പുല്ലിനിനാനാവള്ളപ്പുകളിൽപ്പാറിപ്പും-
സഘസിള്ളുന്ന ചിറ്റശല്ലക്കംബുകകം. തു തു തു
വിളത്തു ചാത്രവിനെ നെൽകളാൽ ശരൂക്കും
ലളിതപ്പിതാംബുരം നിവത്തി വയൽത്തോറും. തു

ശ്രീമാനാം റൈറ്റു ചാത്തിയ വിഞ്ഞിതിയാൽ
 ശ്രൂമാരിബാധക്കുളം ചിലച്ച മരങ്ങൾ തന്നെ
ഉള്ളിട്ടുകളുള്ളം ചിലച്ച മരങ്ങൾ തന്നെ -
 പുല്ലുകൾ ഫോറ്റാറും കിളിക്കുള്ളുകൾ കിളിപ്പുന്നു.
ക്രിക്കറ്റ് ഫോറ്റാറും പുല്ലുകൾ കാരണം എല്ലാർക്കും
 നമ്മുടെ മരങ്ങൾ കുറവാണെന്നും മനസ്സിലെത്തലുകളിൽ,
 മണ്ണുള്ള രാഖാലിജാഗ്രത്തികൾ മേഘം കിളി
 കുളങ്ങൾ കുറവാണെന്നും മനസ്സിലെത്തലുകളിലും.
 വല്ലുകളിളിപ്പുമൊട്ടുകളും തേൻകുടങ്ങൾ
 എല്ലാവേ തുറക്കാനായതു ദണ്ഡുനേപ്പാഴ്ചയും,
 വർച്ചിപാസക്കാണ്ടുള്ള വെന്നുലാൽ പുരന്നവ -
 നെന്നുവാടം നിരയുന്ന മുള്ളുന്ന തേനീ മുകൾ
 നുംകുടാരം മലരം തുറക്കാനും തേനീ മുകൾ
 നിരഞ്ഞ വിലസുന്ന മധുരമയും സം
 നിശ്ചിദാജ്ഞായ കോക്കാലെട്ടതു സുചീഡവി
 ധാരിപ്പും മണായുന്ന നല്ലുന്ന രാശാദ്യായി.
വോന്നന്തിർമലർ തിരുമ്പം വേദങ്കിൽനിന്നു പുത്ര
 പുന്നകിലേപ്പും, പുനരവിട്ടനിവിടെപ്പും -
മാലമാലയാൽ മണ്ണം മധുവന്നുള്ളാലുാൽ ~~കുട്ടികൾ~~
സ്ത്രീലക്കരപ്പാലം കാട്ടിലംബും നിമ്മിച്ചിരുന്നു!
കോക്കരമ്പസന്തുലിട്ടിട്ടിട്ടി മിനം ചിത്ര -
രിസക്കത്തായ വെൺപട്ടടയാടത്തൻവക്കിൽ
പിടിച്ചനിന്നു തന്നപ്പുംകുലയെ മുലിപ്പിച്ച ~~രാജു~~
വടക്കിൽമുഖാഞ്ചാടനു ~~കുറഞ്ഞുന്നതിനെയാത്രം~~,
മലമലുമുകളുമപ്പിച്ച (നാനാമലർ) ~~നാട്ടിന്തു~~
മാലയാർജി മെരുക്കോപ്പുനിന്നതും, തെളിവാണും,

தீ. பி.

வெள்ளரக்குத்தூத்துப்பணிரீவிதரியும்
கங்ஶாமிகிக்குத் தூத்துப்பணிக்கும் கோலிங்கும்

தூத்து ஸுஶாஸ்பூந்தியப்பியக்கைக்காரிக்கரும்

கிறையப்புத்த வெஞ்சமல்லி வெஞ்சுதி வெஞ்சு;

உங்குத்து வெஞ்சிக்கூல்துவாங் ஸுநாஸ்மாய்;

நிம்முத்திவண்ணல்கொட்டுத்தி லவலிக்கரும்.

ஏழூர்மேற்குத்து

XI வினாஷ்வரங்

அமவா நமுடை வாலுங்

விடாதலகும் வல சிறிதயாத்தூவோய்-
கடாள்ளவப்பாசீதிரையென்னியென்னி நா-
ஸ்தாவிலாவாய் புலந்துமிலங்கா-
கடாக்கத்தின்கினமெரு தினங்வோய்!

கடிசித்துவோண்டோயி ஸுவாழுதாவுவம்
வெஞ்சிசூவோண்டை தினங்கூருயும்;
கிடிங்கதிதா, காலமஹாஸ்திதந் கடங்-
புசிப்பிலாபூட்டிது லோகங்கங்கக்கரும்.

அமலங்குமாம் கங்ககங்குமாங்குமா-
ஸ்தம் கஷதைக்கு ஸாயுஷிவிக்கரும்;
காலவைக்காம் புதுவோக்காரு செ-
ங்காலங்கு ஹா, சேவாவங்காதங்கங்குத்.

മനോജതമായ് മണ്ണുമരനവപ്പിയാ—
 മഴനാവമപ്പുംകളിർക്കേളികാനനു
 പിനോദനം വിച്ചപിരിഞ്ഞണഞ്ഞിതി—
 രഹജനാഗ്രസന്തപ്പുമരന്നുവരുത്തു നാം.
 കരാളമാം തുരികളിൽപ്പതിച്ചു നാം
 നിരാശർ; പിന്നാംപുരമെറു ഭാസുരം!
 ചിരായ നാം മന, കവച്ചവെച്ചവോ—
 സ്നാരാ പ്രചീവം തിരിയേ ലഭിജ്ഞമോ!
 മണംവെട്ടം മണ്ണവിലാസതെലമോ—
 ടിന്നണ്ണി മിന്ദിടിന ബാല്യദീപമേ,
 മണംവെട്ടം നിന്നന്നതികുമിച്ചികർ—
 കിണററിലപ്പോ മരിയുന മാറ്റശ്ശർ!

തിരിത്തുനോക്കിടക്ക നാഃ: ഇനാ, പരി—
 പൂരിപ്പു വാതികലെഴുന നന്നനു;
 ശരിജ്ഞിളംതേൻ ചൊരിയുന പുക്കളാൽ—
 ചീരിപ്പു ചിത്തം കളിർമപ്പുട്ടംവിധം.
 അനാവിലപ്രേമലതാവിതാനിതം,
 കിനാവിലും ട്രിപ്പകാരുജത്തം,
 ഇനാദത്തപ്രാതുതരാമണീയകം,
 സനാതനാനന്ദമരന്നുന്നരം,
 സദാ സമാധാനസമീരണൻ കളി—
 ചുദാരസൗര്യത്തിന്തു നീളിക്കവ,
 പദാർപ്പണം തത്തിനടക്കയാൽ പരം
 ചുദാവമം മുറുമിത്രപ്പസിപ്പുംതെ.

ഇതാത്തയദ്ധമ്പുരതിജ്ഞിച്ചും മുടി-
സുടിതാമുതം ചെള്ളിട്ടോമലാനനം;
കുതാത്മതാതാർക്കൾ ചിന്നിമിന്നാടി-
ന്നതാമിതാപാണ്ഡുരശാരഭാംബുരം.

മിഴിജ്ഞുമുള്ളതിനീരുത്സവാമുതം
ബോഴിച്ചുവേണാ, ബാല്യരബൈസക്സാക്ഷിയായ്
കഴിഞ്ഞെ കാലപത്രയാനുറിച്ചുകൊ-
ണ്ണാഴിഞ്ഞുനില്ല പരിശാനത്രീ വനം.

ഗുണങ്ങളാൽപ്പുംകുഴലുതിയുപ്പുംത്.

ക്കുളസ്പന്ദം മണിന്ന് കൊച്ചുവണിനം
ഇളക്കമാമോകരസത്തിലാഴമീ.

കുളംമലർക്കാവു മംനാവിനോദനം.

വിലാളിത്തനീചിള്ളയാട്ടമാന്നലം

വിലാസപുജ്ഞങ്ങൾ വിരിംതുനില്ലുയാൽ

നിലാവു ചിന്നിച്ചിട്ടാൾ നികഞ്ജക-

സമചാനതരേ കേളിക്കഞ്ഞതു ചെള്ളു നാം!

ഉലഞ്ഞുണ്ണിനൊലുകനാക്ക മണ്ണവാ-

മിലഞ്ഞിക്കിയിൽത്തുന്നിട്ടമീ ലതജ്ഞുമേരു

നലഞ്ഞതാടാടിപ്പുത്തപാംമരുജ്ഞം

പലപ്പോഴം നാടുവിട്ടില്ലയോ!

സിവാദമീ ഞാവൽ: ഇതിന്റുവട്ടിൽവെ-

ചുവാച്ചുമരുമേംണ സരാഗസസ്യചിൽ

പ്രവാഷ്ട്വാംബരസംസ്ഥമരഗ്രഭയോ

വിവാദപുജ്ഞാജ്ഞാം ചെള്ളിരിപ്പു നാം!

‘തജിത്തുമിന്നം പ്രിയമാന്ന് എംപലേ,

കൂളിയ്യു കാങ്ങുമിയന തോഴരേ,

അംഗിപ്പും തിനീടിമന്ത്ര എന്നെല്ല-

കൂളിക്കൈയ്യിപ്പോഴുമനസ്സരിപ്പിതോ?

കരോമനത്തയ്യുതു നാളി; ലിന നിന്ത-

ഗിരോക്കഹപ്പീലി ചരിപ്പു വാനിലായ:

വരോന്നതിയ്യുത്തമലക്കുമേ, ഭവൽ -

വരോവകാരലുതമന്മുഖപ്പണം.

ചെരിച്ചുതിതാ, ദിന്തി വിഴുന്നതിന്നട-

ത്തിരിപ്പുതാം ശാന്തവിത്രുല്ലമന്തിരം;

ശരിയ്യുതിന്തചാറുമഴുന പാഴോമന്നടം -

തനരിയ്യുമണംമൊക്ക ബോധവെവവോ.

ചലയ്വദാജ്ഞം കവിമാത്ര കുഞ്ചുന -

ആലന്ധ മിന്നാച്ചു കൂളിച്ചവംബന്നടം,

വിലബപ്പുടം റിസ്തതത്തപചിന്തനം

നിലച്ചടാതെപ്പോഴുമാന്നിക്കുന്നടം,

യതീറുനാമദ്ദൈവാദർത്തൻ ഉഹാ -

സുതീത്മസാന്നിധ്യമിയനോരാഗ്രമം,

ഇതീവിധം മന്ത്രിയ പാംശാലയാ -

ണം;- തീവ സൗഖ്യാസ്പുടമേ, നമിപ്പു എംന!

ഗരിഡ്യവില്ലൻ മുരുനാമനേനക്കര

വരിഞ്ഞസ്സുകതിതെതക്കുമുത്തുമാലയ

യരിച്ചു പ്രതിനേന്നാളി കൈവള്ളത്തുകൊ -

ണംാരിഡ്യലപ്പുന ചരിച്ചതിന്തുനാം.

அதறுமன்று மஹாதீர்மண்தி^{கு}...
ஸப்தறுரைய்ததான் நிரவேரிவன எாஃ;
விததெத்தாடி நஷ்டக் காண்மாகைய-
நிதபூஷாந் பேரிகள்ளு ஸொக்கவாந்.

காடு சொல்லிக்கூடியும் பளிப்புமாய்-
பூர்தியெனு வலாம் கஶியு எாஃ;
வரால்புமாமப்புக்கலூகையினிமை
வராத்தவள்ளு ரீவனே, பரங்கவோது!

‘கலிழு லாகேகிய சாதநாமே,
வழியுமேநு நடனார்த்தநாமே,
விழிப்புந் நலு ஸமாஜநாமே,
விதிழுமோ தென்னை நினைவிழும்?’

ஸ்திரானுதபூவிலைவெலு சினியும்,
நிதாநதகேக்குக்கூட்டுமென்றியும்,
ஸ்திராங்க சாத்திய வூலுமானாச-
ஸ்திராக்கவே மங்குஷாரலீததும்.

‘காக்கவூங கலிப்பு மெனியிலாகமான்
ஏக்கங் ஸரோஜினியித்தினா பிடியுமாரி,
நைக்குகாலாகதி மத்துஏர ஒருஒழு-
நீக்களிலேஜு மஹ, தலைமரியுபிடனா!

XII

രംഗ മധ്യാഹനയാത്ര

(മാക്കടമജാരി).

‘ഇന്ന ഞാനപ്പുതന്നെപ്പാകാനയ്ക്കുണ്ടായി—
പ്ലേ’നൊന്തുറ മണിന്തലപ്പുകളിൽ
മണിക്കരങ്ങളാൽ ‘പ്ലവിട്ട്’ നില്ക്കുമെൻ—
പബനിളം ചൈപ തലെപ്പുണ്ട് ശാശ്വം
കൈതവമൊന്നാതിയാദപസിപ്പിച്ച—മാ,
ചൈപ തങ്ങാൽ തന്മനഭല്ലുതു തുലം!
പ്രാജ്യം ചാലിതമാക്കം മനോരമ—
മേരിത്തിരിച്ച ഞാൻ കുദക്കം.

മാരിയെഞ്ചുട്ടു തുണ്ട്രിച്ച പാരിനെ—
സുരനകാശണ്യ തച്ചിപ്പിക്കുന്നാ;
പച്ചപിടിച്ചുള്ള പാടവും കഷക്ക
വംക്കിതന്തനെന്തും വിവിണ്ണമായി.
മക്കാ ‘വിതപ്പി’തു മനാണ്ടി, ലിഖപ്പാഡാ
കാടുണാക്കാൻ മതിന്തിരനാ;
നമ്മെള്ളുവർമാ പോറിപ്പുലത്തിട്ട—
മമ്മതന്നാരംഭമെന്തിതാവോ!

ഒവക്കവഴിയിതാ, പശ്ചിമാഖ്യാനിക്കര—
പ്ലടിന്തുറ വെള്ള ക്രാജ്യ തുല്യം.
പുവിക്കമാകട പുണ്യതീതമാടന—
പൂതമാം കാലടി വൊള്ളുക്കരാൽ

യന്നുമാമിപ്പാതതനെറ്റ രണ്ടരിഞ്ഞൾ
കന്നുകമാരിയും ശോകണ്ണവും.
സപ്തുറദമൺവസ്തുതനാം മാങ്കതൻ
പച്ചിലവത്താംതോറും ഒക്കെ നടത്തി
നന്ത്യേചുറുശബ്ദത്തിൽപ്പാടം പഴമയാ_
നംബെചുസ്സുരുങ്ങളാം ഭ്രാമങ്ങൾ,
എറുയോ നുറാണ്ടുകൾക്കായനാമയ_
മത്തിച്ച നിന്ന വിശാലാത്മാകൾ,
ആഴിതന്നാനന്നതാബ്യവം കണ്ണകൊ_
ണ്ണാസപജിച്ചുള്ളും കൂളിത്തുനില്ലോർ,
പാതയ്ക്കിടവശേഷങ്ങിങ്ങവാച്ചുമാം
ചെചതന്നുമോടെ പിള്ളിച്ചനാ..
ഭ്രകാലത്തിന്നടിത്തട്ടിലുണ്ടതാം
ഭ്രലപുത്താന്തമോരോനാമേ,
ഇന്ന കഴിഞ്ഞപോലോമ്മയില്ലാവാ_
മിന്നഗപ്പുലക്ക് സൗര്യകത്തായ്.
ഹാ കഷ്ടം,മീശപ്രസ്ത ശാഖികൾക്കേക്കിയ
രുക്കത ലോകർത്തൻഭാഗ്യംപാശം!

മേഘേ, മരംചു, ചോളിന്ന വൈലെ,ന്തിനി_
സ്സാധസം, തെല്ലിനീങ്ങന പ്രോക്കാം!
എന്നപോലുംബള്ളംങ്കൊവെല്ലാത്ത വാനിൽനി_
ന്നെന്ന വിലക്കിനാർ വൈംകിളിക്കർ.
ചുമണൽചൂത്തില്ലയ്ക്കുംപടിഞ്ഞു ഞാ_
നാ മരച്ചുംടിലിതനാ താനോ.

എന്ന ക്ഷേമിച്ച പത്രിയുഗളും—
 തൈൻറ തല്ലൂ മകളിലായി,
 ദ്രോഹപരാതപരത്വാലിൽ വാ—
 സോരോനാ ചൊല്ലുകയായിരുന്നു.
 നമ്മകൾപ്പായിമില്ലോം കരുക്കൾ
 തമിൽപ്പീറവിറക്കുന്നതെല്ലാം.
 ഉന്നതൗദാങ്ങുന്നാം കാൽത്തിന്നാരാമുമെൻ—
 മനിൽപ്പോഴിച്ച തന്റെപാനിലകൾ.
 അരുളംഗാനോളിതപരാപ്രട്ടണളി—
 ലാക്കിബൈംടംറിയ വൈംവാലാക്കൻ,
 പാദപഥ്യായപ്പരപ്പിലതാതിടം
 പാറിത്തളിച്ചിതു രസീകളംത്.
 എല്ല സമാദ്ധോസ്സ,മെന്നുതാങ നില്ലതി,
 എന്തോ കളിർമ്മയെന്നുമെന്തിൽപ്പാഞ്ഞ.

വെണ്ണണൽക്കുന്നവാരമണിന്തു, മോലദാർമ്മ
 ചുംബനാംചെയ്യുന്ന മാമരണ്ണമി,
 ഉംമിപ്പുങ്ങവറ കൊട്ടിയുടയോൻറ
 ദേന പും തും മഹാസരിദി, കൊച്ചുവെണ്ണകാർക്കളുംകുംഭിച്ചിടം—
 സപ്താരീലാമോമനതരിക്കും—
 എവം സുവമയമായ ലോകത്തിലും
 പാവമേ ദഃവിപ്പ പാഴുമന്ത്രപ്പുൻ!

വിശപകമ്മാവിൻപ്രഭാവത്തേയാദന്താത്ത്ര
 വിസ്തൃതാനദിനിഷ്ട്രംനാഡ് താൻ

തതപവിചാരത്തിലാണ്ടു കംച്ചിട,
വിദ്യസലീനനാം ഫോഗിവോലെ.

* * * * *

അഭേദയ്യുചായി തൻകിക്കിലുക്കുത്താ—
ലഭ്യായ് മണിഭയനാംചു പാത്രതു:
ഞട്ടിഭയണിറു മാ; തതപവിചാരങ്ങ—
ഒട്ടിമറിത്രു; എന്ന് എന്നർത്തണ്ണയായ്.

XIII

സന്ധാസിയുടെ ‘സിലി’

I

വരിക്കുലമഹത്പരമാത്മ പാരം
വരിശാഖിപ്പൂരു ഗംഗതൻകരജ്ഞാൻ
വരിപ്പള്ളിസ്ഥലിപ്പുണ്ടു സദ്ധ്വാ—
വരി മാകനികയാം പുരം വിളഞ്ഞി.

ഇയ പാവനകർത്തിയേന്തി മിന്നി
മഹാിഷം മുനിഗ്രഹമൊന്നു;— തികര
ഗഹ നാശനനാമഹരജ്ഞസാരൻ
കഹനാമസ്തി വാണി മുഖ്യാരിജ്ഞാൻ.

ഗ്രിതഗിശ്ചസ്തുഹമൊത്തു മെഴ്ച—
ആതമിക്കാവമചാരി താപഃസ്ത്രാം
ഹിതമോട് നടന്ന ഭിക്ഷയേറു—
ക്ഷതബൈശവ്യം നിജപുത്രി നിവച്ചിച്ചു.

അക്കമാൻ കൂദു തന്നപുരത്തും
വക്കണ്ണാളിയു പുതിയവജ്ഞവാനോ,
സപക്കമെഴുലിവൻ സദാ സിതഹ്രി-
മികവോലും മുത്തചാന്വൽ പുശിട്ടുണ്ട്?

മടയൻറെ മഹാഗിരസ്ത്രിലുകൾ

ചട്ടതൻകെട്ടു സമുള്ളസിച്ചിക്കുന്നു,

- വിടതാമൺിസൗധ്യതാഴികപ്പോൻ-
കടമെണ്ണാണമംഗവിംഗളാണ്.

ഈതു, തന്നകരംഡവാലെ ലോകമെല്ലാ-
മാകളായ്ക്കണ്ണു സ്വിപ്പതിനുതാങ്ങൊ,
നിവചനുവമിന്നു കളിക്കുവേദ-

പ്പോകളാം മാമുനി കണ്ണടച്ചിരിപ്പു്?

വിരൽ നീത്തി മടക്കി, മെന്നാൻ നാമോ-
ശ്വരനുംചെയ്യായമട്ടു ചുണ്ടനക്കി,

തരളാക്ഷികക്കൈക്കണക്കുള്ളട്ടി

സൂരമന്ത്രങ്ങൾ ഒവിച്ചിരിപ്പതാവാം!

നിലവിട്ടുനിംബന്നാ ചരിഞ്ഞും.

വലവേലജ്ജു കണക്കുവെച്ചുവോലെ,

പച മാലക്കം ഭസ്മധാസമോട്ടു

വിലസീട്ടുണ്ട് വിരാഗിതന്നുകഴുത്തിൽ.

യതി ചോരണിതെന്ന കാഴ്ചയിൽത്താൻ

മതിയുള്ളാക്കു മനസ്സിലാക്കുവാനാൽ

അതിചോരനിറം കലൻ ചുറ്റു-

ന്നതിനായേന്തിയ കാവിരുണ്ടു പറവി.

മുനിനാമമത്രഭൂമാക്കിയോരി
മുനിപാടചുമനിച്ചുപോലൊരാരിയ്ക്ക് തു
വൻതിതാജനനം നേനകതാനന്ന്
തനിശ്ചയ ദിക്ഷയെട്ടക്കു വാനിറങ്ങീ.

വരസൂന്ദരിമാർവിലോചനങ്ങീ—
വരമാല്യം അളക്കരിയ്ക്കുയാലേ,
കരംഹൃദകാവ്യതിയേന്തിട്ടം മ—
നീരുമാരോന്നാമവൻ വിത്രുഭൂമാക്കി.

ഇതിൽവെച്ചും വെച്ചുമന്ത്രിരത്തിൽ,
ത്രിപിവത്തിൽ ത്രിപിശ്രദ്ധുലക്ഷ്മിപോലെ,
അതിമോഹനാനുവയേയെന്നോലും
മഴിരാക്കുമിണിയോന്ന് വാഞ്ചിക്കുന്നു.

അവവക്ഷുത്തരമോടു കണ്ടവാരാ
നവയോഗിയ്ക്കുന്ന കണ്ണ് മണ്ണത്തിലിച്ചു;
അവഗണ്ഠ കൊതിപ്പുണ്ടു കണ്ണിനാലു—
ജീവനുവാഴുതമാസപരിച്ചു മേനേൽ.

കതുകം മിചികർക്കണ്ണചുവെച്ചു—
ചുത്രംസ്തീമണിതന്നെന്ന ചാകനുവം
ഭിത്രകളുന്നതുശ്രൂമായ്ക്കുണ്ടത്താൽ :
പുതുമിന്നൽക്കാടി കയ്ക്കക്കുപോലെ.
കളിർപ്പംതന്ന മുനിത്തനിന്ന മിന്നൽ—
ക്കളി കാണിച്ചു മറഞ്ഞതുശ്രീത്തരുലും,
വെളിവററവന്നുവരുന്ന വൻമാർ—
ചുളിയാലേരു വിവണ്ണനായ്ചുമഞ്ഞു.

സ്വഹമുത്ത സുമാസ്യ തീക്ക്ഷ്ണവാണ -
 പ്രമതൻ മാടനി മെന്നുള്ളുന്നിക്കി;
 'ഹഹ, കഷ്ട, മഹാ, കടപ്പ!' - മെന്നായു-
 സ്സഹസ്ര ചാല്പി മടങ്ങവാൻ തുടങ്ങി.
 'തിങ്ങേനി, വോര മെഞ്ചംഗം
 വരവാറാള്ലായ ബന്ധമെന്തിംനിം?
 അരങ്ങേണമതെ? നേ തൽറുഖേശൻ
 മുകപാദങ്ങളിൽ വീണ കേണിരന്നാൻ.
 ദുക്കംപാപാണിയ മാടനി ഗ്രന്ഥപ്പാർ
 പ്രകടാതകമുരച്ചു വൈശ്രൂണോടായ്:
 'തകരാകളിലാനമിപ്പ, ഇം നിന്റ്
 മക്കളിൽക്കണ്ണളുവല്ലമിണ്ണലാൻ'.

ഇവർത്തനംട ഭാവി, യോഗചയ്യാ-
 പ്രവന്നൻ കണ്ണിതു ദിവ്യദിഷ്ടികായ സ്താൻ;
 മുഖമെത്ര കണ്ഠാര, മായതുഞ്ഞു!
 ശിവനേ, വയ്ക്കി നിന്നുവാനമല്ലോ?

ഇതി ചൊല്പി നിറുത്തിയപ്പാർ വീണ്ടും
 ഇതി പുണ്ണാദരവോട് വൈശ്രൂണോതി:
 'അതിവയ്ക്കു, കമിച്ചിടണമെല്ലാം
 ത്രിയന്നേ ത്രാന മാടുക്കജ്ജസ്സും.'

'മനതാരിലസംഗനാമെന്നിയ്ക്കു
 ഘനാശോകത്തയിതെകിട്ടനാവല്ലോ;
 പുനരൗതിമ വസലപത്പരേദും
 ഇനകൾതന്നെക്കമ! കൈവരേ സഹായം!

തവ മംഗളമസ്തു! പുത്രിയാളാ_-
മിവർ നിന്മേംഗലതജ്ഞ മുലവദ്ദും;
ഇവമോടിവർ കാര്തനോട് ചേരം,
ആവമെന്നാൽ വിഷവല്ലി പൂത്രകാളു!

മുടിയും മുതൽ, വംഗത്തു പ്രഥാടി_-
ശ്രൂടിയും താവക്ക, മാവതെത്തു പിന്നു?
ഇടിവാർപ്പടിയുള്ളാരാ വിപത്തി_-
നന്തിപെട്ടാലവിലം കഴിഞ്ഞു കാഞ്ഞം!

അതിനാൽ പ്രണയത്തെ വിസ്തരിച്ചി-
സ്തുതിയപ്പാതവെളൈ ത്രജിജ്ഞണം നീ;
ഇതിലല്ലപ്പുമെ വികല്പമേറാൽ
സമിതി പിന്നേത്തതു ഭവിംബവുമാണു.

കര ലേശവുമല്ലെള്ളിലുണ്ടാ_-
കരതി; - കണഞ്ഞമനാഞ്ഞമല്ല തെപ്പും:
വൈരക്കാം കലരക്ഷണത്തിനായ് സത്_-
ഫുരയൻ പുത്രരെയും പരിത്രജിപ്പു.

കലരക്ഷയതിനു പുത്രനെ, തനൻ;-
കലമപ്പട്ടണരക്ഷണത്തിനേ, വം
വിലയേരിയ പട്ടണത്തെ നാട്ടിൻ;-
നിലനില്ലിനു, മസംശയം ത്രജിജ്ഞാം.

ഭക്തിക്കമിയന്ന പുത്രിയാളൈ_-
തതമരവുജ്ഞകമിട്ട കൈട്ടി, മീതെ
കര ക്രത്തവിഉക്ക കരതിനിത്തി,-
തതിക്കശംഗംശംബുവിൽ വെച്ചാഴ്കിഹാലും.

അറുപാതകമെന്തു, മതു പുണ്യം
 ചെറുമില്ലോഗയൊടുള്ള സംഗമത്തായ
 അറുതിപ്പുട്ടമാക്കി; - മതുയല്ലാ
 മരുജ്ഞാനത്തിൽ മരത്തപവും ലഭിയ്ക്കും.
 സുറിരനിശ്ചയമാണ് ചെങ്കുകൊംക്കി;-
 നിരവിൽത്തനെന പരഞ്ഞപോലെയല്ലോ;-
 ചിരമസ്തു സുമംഗളം ഭവാനേ;-
 നാരചവള്ളാക്കടിലാശയൻ നടനോ.

യതി പോക്കുള്ളവിൽക്കുരുത ചിന്താ-
 തകിയാൽത്തത്രു വന്നിക്കനക്കുമഞ്ചേ
 മതി ഉദ്ദി മയ്യി നിന്നനില്ലിൽ
 സുറിതികെട്ടാണോനി, ടിവെട്ടു കൊണ്ടുമട്ടിൽ.

ചീല മാത്രകളും നിലയ്ക്കു നിന്നീ;-
 ക്ലേഡുക്കിശവിവണ്ണനായ വൈവരുന്ന
 അലസം മണിമച്ചുനീളുള്ളിലെത്തി;-
 പ്ലാതേവം പ്രലഘിയ്ക്കുവാൻ തുടങ്ങീ:

‘മക്കേ, മഹതാലതാമതല്ലീ;-
 മലരേ, മണ്ണക്കിമംഗളാംഗിയാണേ,
 മര കണ്ണിനു പുണ്ണവൈണ്ണിലാവേ,
 മധുരാലാപിനി, മനഭാഗ്രായ് താൻ!
 കനകക്കാടിപോലെ മിന്നമെന്നോ;-
 മനയാം നിന്നാടെ ജാതകത്തിനേവും
 വിനപേട്ടുതു കയ്യുവാത്തങ്ങാതെന്തനും-
 മനമഞ്ഞാ, മക്കേ, തകന്നിട്ടനു!

കൂദാശിയെ നീറിലിട്ടോഴാക്കി—
കൂദാശോ കനിവെന്നിയേ മനീസുൻ
കൂദംറു വിധിച്ചു! താപസ്ത്രം—
കൂദമിത്രങ്ങൾ കണ്ഠരമാക്കമെന്നോ!

സുത, സുദംസുന്ധാരുഡിയാബൈ, എ—
സുതതച്ചിപ്പിയിലാൻ മത്തുരത്താം,
സുജനത്തിനു വഞ്ഞയാക്കയാൽ മേ
സുവമെന്നാഴിതു നാസ്തിയായി മേലിൽ.

ബുത, കൊച്ചുക്കമാരിയാബൈയെന്നു—
ടിത്രമന്നേ വെടിയേണ്ട പെഡവമേ, എന്നാൻ?
സുതകാരന്മീ മദിയവംഡം
ക്ഷുതമായാലും, തുമതു പന്തിയാമോ?
വരമാമുനിത്രവച്ചു വൃഷ്ടായ്—
വരവാരം വഴിയില്ല തെള്ളമോലും;
വലിയോരിവരാ ത്രികാലപുത്രതം
വടിവിൽക്കാണോടു വന്നുബോധരല്ലോ.

അതിമാനുതവഃപ്രഭാവമേന്തും
യതി ചൊല്ലും മൊഴി വേദവകുമഗ്രതു;
അതിനൂലത്രപോലെ ഒച്ചുഡൈന്നേ
ഗതിയിങ്ങഞ്ഞതജനത്തിന്നന്നുമിണ്ണോ?

അരളികാണവിതവക്രതയാബൈ മാഡാ,
കൂദയാനിക്കരളിനാരപ്പമില്ല—
ഇളയികൾ മികച്ചപ്പാവിയാമെൻ—
ശൈനാളിത്തിൽ വിഴക്കു തീക്കും വജ്രം!

സുതകിൽ പ്രിയവും, കലാത്രയത്തിൽ-
ബൃത, ചാഞ്ചലയും വളം വൈശ്രൂണ്-
നിതരാം വിഷമിച്ച താപസൻതൻ-
മത്തേ ചെങ്ങവതിനു തീച്ച്യാക്കി.

II

ഉലക്കിന്മിഴികമ്പംസാക്കിയസ്തോ-
ചലമേറിത്തുടരുളി തുകിനിന്തു;
അരലസാതവരേവകൊണ്ട് ഗംഗാ-
ജലങ്ങപ്പാർപ്പണകാലമായ് വിള്ളുക്കി.
ദിവസേശപ്രമനാന്തര പോയ്യുരന്തു;
ഇവനു ഭ്രിതമല്ലുന്നിനാൽ നീരന്തു;
ധവളച്ചുവി മനീൽക്ക വീണി നേരത്രാ-
സവമാം ചന്ദ്രനണിച്ചയൻ മെല്ലു.
സുടികപ്രഭമാം നിലാവു ഗംഗാ-
തടിനിഞ്ഞുള്ള തടച്ചുമഞ്ചപ്പേരൊരും
വടിവോട് പതിച്ച കണ്ണകളിക്കിം-
വടി മിന്നി പരാഗശോദ്ധേയാടം.
വിവരിതയിയൻ തപസ്പി പദ്മ-
ശപടം വാൺിജനോട്ടിച്ചവിക്കി,
ചപലവുവസായശാലയാക്കം
സപപദം ഷുഡി രണ്ടു വിത്രുമിച്ച.
മകരാക്കുക്കരംമെഴലിയാം വണ്ണിക്കിൻ-
മകൾക്കുന്നുന്ന നിന്നച്ചുകൊണ്ട് നീചൻ

പകൽ ബാക്കിയുമേ കഴിച്ചു, പിന്നു-
സുകനായ്ക്കുംപ്രശ്നാടോതിനാനിവണിം:

‘വള്ളതാം മരമഞ്ചേര്യാന്നാലിച്ചീ
വരഗംഗാംബുവിലിപ്പോഴത്തുമണ്ണു;
വഴതാതത്രവോയ്പിടിച്ചുടക്കത്തൻ-
വസതിങ്ങളിലണ്ണുകൈന്നുവരുൾ.’

ഖരക്കല്ലുന കേട്ട ശിശ്വരണ്ണു-

വരമൊന്നിച്ചു തിരിച്ചിതാറിലേയ്യായ്;

വികതൻ മനി നന്മാജ്ഞകർക്കം.

വരകിപ്പുട്ടു വിചിന്തനം തുടൻ്റു:

‘ശിവനേ സുകമാരതാവിലാസം

ഭവദന്മരറായ മക്കയാളിലേവം

ഇവനിന്നവരെങ്കു കണ്ണതില്ലീ;-

നവനിതാംഗി നമ്മക്കരനെ വേണം.

അരതുതാൻ മുവമിന്നുസുന്ദരനീ,-

യതുതാൻ പോർമുല പൊന്നലപ്പുമാണം,

അരതുതാൻ ചെറുചെംബാടിക്കരന്നാ,-

യതുതാൻ കണ്ണിനെ കണ്ണബാനബാണം.

പുളിക്കപ്പുരം പുളിച്ചെഴുളന്നാ-

രളികാഡാഞ്ചിതമാക്കവിംതടക്കതിൽ

അരളിവററ രസം കലൻ ചുംബി-

പുളിവുണ്ടാക്കമവസ്ഥതനെ ഫോക്കം!

എന്നലജ്ജ കലൻ കൈകൾ തട്ടും

കനകപ്പുവുലാശു വല്ലവാടം

സൗന്ദര്യമേന്നു പുണ്ണമതല്ലോ
ജനനത്തിൽ ശരിയായ ചാരിതാത്മ്രം!

കളിർവൈഞ്ഞതി തുകിട്ടു നിലാവാ—
ലെഖിമിന്നു നിശ, കാന്തമി നിശാന്തം,
അരളിനേൻകഴലാളിനംഗലകഷ്ടി—
കളിരംഗം—മര ഭാഗ്യമിന്ന പുണ്ണം!

മനിവേഷമാടിവക പ്രദേശാഗ—
തകിനിവൻ മന്ത, തുനിഞ്ഞതില്ലയെന്നാൽ,
വനിതാരുടിമണ്ണന്നതെയുണ്ടോ,
തനിയേ ഘല്ലിടവാൻ തരം വരുന്ന!

പറ, മെന്തു വിളംബി?—മെന്നെൻറ കളി—
തനരമാ വെം്കുവൻ ധരിച്ച പോഡോ?
കരുപ്പുകുമരങ്ങ വല്ലപ്പേക്കം
തരളാവാംഗിയെയാളുകൊണ്ടപോഡോ?

കാമാത്തനായിത്രിയിധം വല ചിന്ത പുണ്ണം—
കൊമാളി തന്തല ത്രാറിത്ത, മ കൈത്തേരിച്ചും,
വാമാക്കിയിൽക്കൊതിരുഴുത്തു മുഴത്ത കുപ—
പ്പുമാരി പെയ്യു, മവിടച്ചുരമാന്തിനിന്നു.

ഉർത്തിങ്കിട്ടു വിനയ കൈതിയൊടപ്പും ചെണ്ണു—
മെതകിച്ചു റിപ്പുർ ഹരവിറ്റുന്ന മരുന്നമെത്ത;
തതിപ്പുളിച്ചു മനിമൺ കതാപസാറു—
മുതിന്റുവകിട്ടുന്ന മച്ചിലന്നുവെച്ചു.

ഓരക്കിയപടി ചെങ്കുളിപ്പുരപ്പും മൊപ്പും
ശരവരനെ വന്നെന്നില്ലും രം വാന്നിനിന്നു;

നികച്ചവരിതോഷം പുണ്ട് സന്തുഷ്ടിയപ്പോ—

ശ്രീയ മുഖ്യസിതന്തോടാജ്ഞനതോട് ചൊന്നാൻ:

‘പ്രയതമതികളാകം നിങ്ങളിലെഴും പുണ്ണം—

ക്രിയയിൽ മുറിതുണ്ട് എന്ന്; നന്ന നിങ്ങൾക്കുണ്ടോ;

സപയമിനിനെയാരകാഞ്ഞം ചെയ്യാൻബാണ്; തന്റെന്—

നിയമപിധിനടത്താൻ നിങ്ങൾ വോദയ്യാർഥവിനി

(പ്പോൾ)

ഈ മട്ടാനാരചചെയ്യു ശിശ്വരൈയയ—

മുന്തർഗ്ഗമം ചെന്നാണ്—

ഞത്താ മജ്ജുഷയെ മന്ദാദ്ധിതനവൻ

മനം തുറന്നിടവേ,

കാമത്തന്താമരസാക്ഷിയാർഥക്കു പകരം

ചെമപുണ്ണ തന്റെയും—

സ്നേഹംവോലൈഹോരുസത്പരതിൽനി—

ഓരാരാത്രു ചാടി കുന്നാൽ.

മാനതാർസായകനാടകക്കളികളിൽ—

സ്നേഹാസമപ്പിച്ചിടിം

കാതാപന്തനവദ്ദുക്കൊണ്ടു മറിവേ—

റീടാൻ കൊതിപ്പോരട്ട,

താൻ താധിച്ച കരിംകുരങ്ങതു കു—

തെന്തന്യാടമേല്ലിച്ചിടിം

മാനതാല്ലം കടിയാലുമപ്പടി മറി—

പ്പട്ട മനിസ്സനമേം!

വൈവഹ്യം പുണ്ട് വൈവഹ്യൻ വനനദിയിലോഴ—
കിച്ച പെബർവേതലാക്കു,—
താവത്തിരത്തു ലാത്തുന്നായ തങ്ങളുപാം
കണ്ണടൻ ഒക്കലോക്കി;—
കരു പമ്പിച്ചുള്ള മഞ്ഞലുകമൊങ്ക കപിശൈ—
ചുത്തച്ചിട്ട വിട്ടാൻ:
വൈവത്തിന്കണ്ണ മുടാനൊന്നവരമെഴു ത—
പ്പെരു സ്വന്തമാംകൊണ്ടു.

തൻകമ്പത്തിന്ഹലതെത്തന്നരമാടനണവി—
ചുപ്പുരം വിട്ടപാത്രാ
ഡൻകളുള്ളതാപസന്തന്നകല്പഷകമധുമാ
രാറിയോടൊത്തു തീന്റു;
കുത്തയൂർം മഹാബാമൊങ്ക റുപസ്തനിൽ—
ചേര്ന്താകിട്ടറിത്രാ—
കും കൈവിട്ട മോഡാകലിതപ്പജനായ
വാനിതാ വാനിജേന്നുൻ.

XIV

ലഹള കിാലതരം

(മാകഡമജ്ഞരി)

‘മുട്ടാളമാപ്പിളമാരിയറ്റിന്നാഞ്ചേര—
പ്രകാളക്കാരത്തുണ്ണെപ്പന്നാലും
മാപ്പിളയാണ താനെന്നാളും തെററിനുന്ന—
മാപ്പിളഭയ്യെനിനെ മാപ്പേകിടം!

അനൈയ്യാഴിയ്യും കൈയ്യാഴിനു ചെന്തിയ്യും,-
പ്പാൽ നല്ലും കൈയ്യി കടിപ്പു സപ്പും.
കൊള്ളുല്ലും കൊള്ളിയ്യും കൊള്ളിവെച്ചിട്ടും
കൊണ്ടു മട്ടാത്ത മുജ്ജരമാർ
നില്ലാതെന്നേക്കും മാ,—മന്ത്രുർത്താനല്ലേണാ
വല്ലാത്തീപ്പട്ടാളക്കാരമല്ലോ!
നന്തരങ്ങൾ തുക്കമരമായി മാറുന്നു;
മന്ത്രുന്നീപ്പട്ടാളക്കാരനായോ!
വാരികയ്യപ്പട്ട വിരിയ്യേണ്ടും കൈകക്കിയാൻ
വാച്ചുനു കാരാരജ്ഞിപ്പാവികപാ.
അരളിലോ, ചുഴിചുജുക്കത്തുമെന്തിജിവിത—
പ്പോളിയെപ്പുട്ടേനു പൊടിയ്യേനോ!

വാരിനീൻ്റെ തുല്യതയികയ്യപ്പട്ടിശ്വാസ
വാവം മധ്യമമക്കിതാ,
അക്കന്തിലോമലാം തക്കകിടാവുമായ്,
തിക്കർക്കല മിനം സസ്യവോലെ,
കണ്ണ നിറത്തുമേ കണ്ണും ചൊരിംഗത്തുമേ
കല്ലിലിങ്ങു കമ്മത്തിട്ടുനു.
ചിന്താപ്രതാന്തയാം ബന്ധുരഗാന്തിരം—
ചെന്താരെളിയാം കദപ്പാലങ്ങളിൽ,
ചിത്രുന്ന ബാണ്ണും തൃടപ്പു ചരമാക്കും
പെൻത്രുക്കരണങ്ങളാൽ മാറിമാറി.
താവൽ ശ്രമസേപിയെഴുതമവിശക്തി
ആവിളപ്പാൻ ചെറുനെററിക്കേൽ

ഹൗശകരിമാനതുറവനോക്കുവിയം
കേശക്കുന്നകൾ പറവിക്കാണ്ണ.

കാമനക്കണ്ണതിന്റെക്കരണശിരപ്പിൽനി—
ന്നാ ഒങ്ങളും സ്ത്രീയരത്തിയവർ—
വൈവദത്തിന് കൈപ്പാട് മായാത്ത വൈവദവിൻ—
പുവർമുഖത്തൊന്ന് ചുംബിയ്ക്കുവേ,
നാലും മുത്തിന്റെക്കണ്ണികയത്തക്കത്തിൻ—
ലാലാടത്തെല്ലപ്പിലണിയിയ്ക്കുവേ,
അപ്പിഞ്ചുകട്ടിയ്ക്കുവേ കരണ്ണയാ
കല്ലിച്ചരളിയ പാൽക്കടങ്ങൾ
കപ്പും ചുരന്തി, ഇനനിതൻ മുള്ളുമാം
കപ്പായവുംതുടിയാഞ്ചുമാക്കി.
അമ്മജ്ഞുഭായ്യലർ ചുംബിപ്പാൻ വെന്നുലോ—
ടമ്പിന്തെ പുണ്ണിതിക്കാണ്ടുക്കൈ,
അത്തരംഗാറ്റിതനോരോ സിരകളി—
മെത്തിച്ചുവോക്കി പുളിക്കുമ്പും.

‘അനുഭിളിക്കിണ്ണും ചെരിച്ചിയുലകത്തി—
പാൻപാം പെപ്പപാൽ പൊഴിയ്ക്കുവോനെ,
നിന്റതിരിക്കപ്പെട്ടുനേരുള്ളവകളി,—
ലെന്തയ്ക്കുക്കളും പിതാവുണ്ണാ,നനിൽ—
നിത്രുമാലാ നിന്റും പള്ളിയിരിപ്പല—
ശ്രൂത്യരാക്കീടക്കി തൊഞ്ചേരും! ’
വാസ്തു ചിന്തനന്ത്രമാഘടിക്കി—
നിറയും വായിച്ചെഴുവോറവർ

സ്ഥായത്തുപാദിന്നേഷ്യായ മിചിക്കെഴു—
പ്രായിച്ച നോക്കിനാൽ പുറുവാടം.

അല്ലിൻറ ത്രിത്രംക്കല്ലുവകാണ്ഡു—
മല്ലുലാൽസ്ഥാപ്യ വിവർണ്ണായി;
തെക്കെളിപ്പിക്കുത്താദിയെടുത്തു താ—
നക്കടൽക്കോളിലേപ്പുാഞ്ചുചാടി.
ചുററിലുമങ്ങ ചരക്കുപ്പാബാണ, തി—
ലോറ മറാഫ്രൂന്മില്ല വേരോ.
മിന്നാമിന്നായ മിന്നി വെച്ചുാട്ടാട്ട
മിന്നിച്ച പൊതയുണ്ടിപ്പിന്നുമായ.
പുത്തൻവിരുന്നക്കാരത്തിന്നെല്ലുാദരം
ഗ്രൂഖലുകുത്തിയാമാ വിജനം.
വെക്കൽസ്ഥിതം പുണ്ണുകൊണ്ടതിനേരിതാ—
തന്തക്കുളിപ്പു ചാററിയാൽ വിശിവിശി.

ചായുന പുൽക്കുളിൽ ചൂഡകഴിയുത്താൽ
ചാലവേ പുക്കുളിനിന്തവഴി.
മണ്ണ റക്കപ്പാട കുമം നടന്നായ
കണ്ണൻകിണാറിനട്ടക്കലെത്തി—
അന്നേ നിവൻ തല പോകി നോക്കിനാ
കുരത്തുണ്ണ കരിംപുകൾ;
ചേണാറ താരമാം കൈത്തിരി കത്തിച്ച
താണനോക്കീടുണ്ണ ശാന്തവാനം.
എന്താരന്നാണി, താവാമവർ കുള്ള
ചിന്തിതമസ്തുതിനുകേളിസ്ഥലർ.

ആഴമളിക്കംപോലായവർ തുപത്തി—
 ലായതനോട്ടമൊന്നാ തീനോക്കി.
 പാരിച്ച ഭദ്രങ്ങൾമന്ത്രം ശിരസ്സിനെ—
 പ്രാദേ മരച്ചുഴം ‘തട്ട്’ത്തിനാൽ
 തയ്യർക്കിടാവിനെ മാരാട് ചെത്തണ—
 ചുങ്ഗും, മുരക്കു വരിത്തുകെട്ടി.

‘അജ്ഞാ, കുപാനിയേ, നിത്രം ചൊറുക്കക്കി—
 ആള്ളവർ ചെയ്യും പിശകമെല്ലാം!
 നിന്തിയനോട്ടത്തിലെൻകട്ടംകമ്മി—
 തന്തം പെടാപ്പാവമായിരിയ്ക്കും;
 ഏറിയ തെററിതിന്തേ നരകങ്ങ—
 ഒഴിപുമെന്നെയറിഞ്ഞുകൊംക്ക;
 ക്കൈക്കഴിഞ്ഞിട്ടുട്ടവിലലുന്നുനേര
 പക്കലടിയന്നെയത്തിയ്ക്കുണ്ടോ!
 ഇവിധിലുള്ളായ പ്രാത്മനമാത്രമേ
 ദേവമേ, തപദാസി ചെയ്യുന്നാളി.’
 രാവിനാള്ഞാട്ടമാം നന്നേമിൽ തന്തംചുട്ടി—
 മീ വാക്കേജോതി നിത്തിടവേ—
 പാരിനേരം മംഗളമജ്ഞുളവിണ്ടതന്ത—
 പാവനതന്ത്രി മറിഞ്ഞീടവേ—
 ദിവ്യമഹാധനതന്നിൽനിന്നിട്ടായ .
 സവുകതത്താരാട്ടയന്നവനാ.
 മിന്നാൽപോലത്തന്നാ ചാടി കിന്നാറിൽ; —ഹാ,
 മനിന്തക്കിവിളക്കാനുകെട്ടി!

ഈരിൽ മുക്കിയോരസ്സാധ്യപി വാനിഞ്ഞർ
മാറിൽത്തളിത്തൊഴ താരമായി.

ഈ മക്രമിതന്നാസ്യത്തിൽ വെണ്ണൻര-
ഷ്ടാൽമരദമാസങ്ങൾ വോൺകിക്കാണ്ട്.

XV

ശാരൂപതാച്ചനം

(കേക്ക)

ലാലാജി—മാഹാ, മാഹാ, കരണ്ണതീടുകയെന്നു
ഖാലാഴിം മരഞ്ഞുന മരിറായ കഴിവുണ്ടോ!
ഭാരതമാതാവിഞ്ഞര വീരസന്താനങ്ങളിൽ
വീരനായ വിള്ളം വിള്ളലുചരിത്രം—
നിവാഹമെമ്മേതാ!—കഷ്ടകാലത്തിനടിവെട്ട്
നിവാണമണ്ണത്തെപ്പോ; നിസ്സമം ഹിന്തുസ്ഥാനം!

തനതാമായുള്ളാലം മുക്കാലുമവിട്ടു
ജനനീജേനത്താൽബുംവിതമാക്കിപ്പോന്ന.
അമുതൻകാൽ ചുഞ്ചവയചിഡ്യാൻ കനിയൽതാ—
നമ്മഹാനയച്ച്യായക്കുള്ളിക്കുന്നും ചെള്ള.
രാപ്പുകൽ മാത്രമുള്ളു ഷോഠക്കനാമവിട്ടതെ
രാജദോഹികായക്കണ്ണ നിഷ്ടരനിയമങ്ങൾ;
ധന്യമാതൃവക്ഷസ്സിൽനിനടത്തിന്തിത—
നൗഗ്രഹിശൈലേന്തിജ്ഞം യോ, ‘പദ്മാദ്വസിംഹ’ത്തിനേ;
ഈ നംബ്രഗ്രാജുഞ്ഞന്തന്നെ സ്വന്തരാജുതെന്തിജ്ഞായി—
ക്കാനയിച്ചിതു വീംഡം തടവിലടജ്ഞവാൻ.

എന്തെന്തു ഓലാരാവപത്രു ചുമന്നീല,വിട്ടന്നീ—
കാര്യജ്ഞമിന്നുക്കാക്കം നട്ടെല്ലാനയത്രവാൻ:

അരുജ്യമെടുക്കാതുള്ളാ ദോധവീരനാരെ—
ആ ക്ഷതവാനം ചെയ്യുതമരകം സിംഹങ്ങളെ—
അതും,മിഞ്ചതിലീതവായുള്ള കുറുക്കൾ—
അക്കവാൻ കഴിവുണ്ടെന്നിപ്പോഴുതിതാ, കണ്ണു:
പ്രിക്കായ മദാന്യനാം വൊല്ലിസ്സുകാരൻതൻക—
യേ,ഞ്ഞമോ, സുവിചാരഗ്രഹമാത്തിക്കെന്നും!
ഒമ്മോ, പിശാചാണ ദേവനെക്കുന്നതി;—തു—
മരിവേറിയോർ ചിലർ കാലജൈമെന്നോബ്രാതും!
അന്നേതാമിസ്സുമായ സുമ്മുണ്ണ വിഴ്ഞി;—യി—
ക്കൈനെതാക്കെ നമുക്കിനിക്കാണേണ്ടിവരു,മാവോ!

ക്രോട്ടുജീവൻ വെജ്ജുമിന്നുതൻ കരംകാനു
വോട്ടിച്ചിതയേം, കെട്ടനിതിതന്നപ്രമരണമാ;
കുംഭമിജ്ഞാപ്പേട്ടുരിമുറി കെട്ടാനെതു
കുംം?—നമോ, നമ്മൾ കീഴോപാട്ടുജ്ഞിക്കത്രുന്നു;
മാലേന്തിക്കാരത്തീടാമിനിമേൽ; കണ്ണീരെപ്പും
കൈലേസ്സുക്കാരത്തോട്ടുടട വെള്ളിരായ്പോയി!
നാഞകനില്ലാതായി നമ്മെലെ നയിജ്ഞവാൻ;
നാഞയമില്ലാതായി നമ്മർത്തേന്നാട്ടുകായ്ക്കിൽ;
നാഞ്ഞത്തെയൊക്കാൻമുള്ള നാഡിയും ചലിജ്ഞാതായ്;
നാടിതു നാശത്തിനെന്റെ നാട്ടുരംഗമെന്നായീ!
ഇതിലും ഭീതെന്നെന്നൊരാവത്രു വരുവാൻ—
ഞിനിയു?—മിഞ്ഞു, തവ ദിങ്ഞാഗം ദ്രാധം!

വാവമാം മലനാടെ, വിനിഭുളിഞ്ചുന്നൊ-
പ്പാവനമവിട്ടതെപ്പാദമിങ്പിച്ചീലേ;
അടത്തിരുമ്പോതുവ, ഒരു ഭോഗ്രാഡയ,-
മസുന്നാതനപുണ്യസന്ധത്തു ജയിഞ്ഞെട!
ധന്യമപ്പാദരജസ്സുണിത്തേ ചരിഞ്ഞുന
രെന്നാൽ വിശ്രസിച്ചിന്നി ഉലന്നടിനേഞ്ഞാൻ.
അരല്ലുമെന്നാലുഡിരണ്ടാക്കാലു, വിട്ടത്തെ-
ജീപ്പരത്തിലും നമ്പം ശാശ്വതത്തുനും ചെങ്കു.
ശ്രൂഹസംയുജ്ജും പുകാരയുമവിടെങ്കു
നമ്പം തന്റെ കരമാക്കപ്പോലെതുക്ക പട്ടകാപ്പു!

XVI

അന്തിയാക്കവോട്ട്

(മാക്കമഞ്ഞരി)

എന്തിത്തിള്ളുന്നിതസ്താദിമേഖലിയിൽ
ചെംതിഞ്ഞാളിത്തുകിരീടംവോലേ:
കാമൻ രാപ്പടങ്കിനുകർ തേള്ളുവാൻ
കൈവന്ന മാണിക്രഷ്ണത്തുണ്ണേയോ?
ചന്തം വരുത്താൻ മിതിന്ന് സാധനതന-
സന്ധ്യാക്ഷേത്രിയ ദപ്പിണംഗോ?
മേലാളിമേചകവിചിറയിള്ളക്കമ്പം
മേഴിച്ച വാനമും വാരാശിരയ

കനാഞ്ഞതു നീതിക്കവിച്ചു കത്തിരവൻ
 ചെന്നുനേന്നതിടിനാന്തരുള്ളത്തിൽ—
 ശ്രദ്ധാമംസ്തുതപ്പിനിട്ട് ഭാനമാ—
 നസ്താദ്വിതീല്ലാവിൽക്കാലു വെച്ചു:
 ചുവർക്കിക്കാമ്മാറുങ്ക്കിയ ചൊന്തപ്പത്ര
 ഷുകിതേ പദ്ധതിക്കരത്തിൽ.
 ദ്രുതമാം കാലത്തിൻവാസരമാലകിൽ
 പ്രോത്മായ നന്നനിയേണ്ണക്കൂടി;
 ഹാ, മനസ്സുജുസ്സാം ഷുച്ചിനിതാ ഇംഗാ
 പാഴ്ങ്ങന്തർക്കാട്ടിലിടിഞ്ഞു വീണോ.

വാട്ടമിയന്ന തന്റെചുംപൊൽക്കര ണ്ണം
 നീട്ടിയട്ടതെത്തള്ളുമാണിരുന്നാ
 മെത്തിട്ടം രാഗത്താൽ സസ്യാഹതാംഗിയാ—
 കൈത്തിവലിഞ്ഞതാന്ന ചുംബിച്ചാണേ.

വാസരപ്പോൽപ്പുണ്ണുചുപ്പിത്തുണ്ണിൽ,
 വാരിയിക്കാളിൽപ്പുതിച്ചിട്ടനു;
 സാക്ഷാൽപ്പുതിതാംഗാശികവട്ടേണ
 സാഗരനീരികൾ മിന്നിട്ടനു?
 വെള്ളത്തിലാ തു നാ മേലുന്നീരാളിത്തിൻ—
 വോളിയോ കുരഞ്ഞു വോൺകിക്കാണ്ണു?
 ഹാ കാശ്ചം, കെട്ടശിഖത്താശിയിൽ വീണാഡ്യോയ്
 നാകവക്കണ്ണുംബലബുപ്പാൻപതക്കം!
 വാരിയിലാണ്ടുകഴിഞ്ഞു കടക്കുട
 വാങ്ങിതനുടെ നീർവ്വപ്പാൻകടം.

താണ യാ, താണ യാ, താണ; തവനൊ—
ക്കാണോവാനില്ലെ;—ങ്ങാറമുള്ളിയിട്ടോ?
അങ്ങനൊം തീയുണ്ട് പൊട്ടിത്തെറിച്ചിട്ടോ
ചങ്കവാഴ്ഞേളിൽത്തെ പിടിച്ചു?
സസ്യതൻസിന്മരപ്പും തുടച്ചിട്ടോ
ഹന്ത, തുട്ടതെതീയംവരാന്തം?
ചേലാഴ്മന്തിത്തുടപ്പിതു ദിഗ്ഭിഞ്ചി—
മേലാക്കച്ചുംചായമിട്ടിട്ടും;
കന്നിന്വരിഷ്ടൻ കാതാളിവസ്യത്തിൽ—
കണ്ണിക്കാമാല ചാന്തിട്ടും;
കുദിന്തനേളിൽത്താംബുലം ചെങ്കും;
കുക്കമം ധാരാനാ കുപ്പയിലും;
വല്ലവൈശ്വരത്തുപ്പത്രക്കി മിനക്കും;
വത്രക്കോശത്തിലരക്കിട്ടും.

അന്തുകാലത്തു ദിനേശപരൻ നല്ലിയ
ജുന്നുകാഞ്ഞനമാലക്കെല്ല
പട്ടാംബവരത്തിൽപ്പുംതിരു സുക്കിജ്ജിയായ
തുഞ്ഞയാം സസ്യതന്നിടവെപ്പിൽ.
തക്കഴുലാക്കത്തലപ്പിനാലംന്റമാൻ
ചെംകസവിട്ട് ദിക്കുലങ്ങെല്ല
നേരായ് മടക്കിയൊത്തുക്കി വെച്ചിട്ടും
വാരാശി വൻതിരശ്ശേകളുാലേ.
കാലാഗ്നിയാണാലുമക്കണ്ഠര നല്ലാത്മാ—
വീലോകം വിട്ടവിരിഞ്ഞിട്ടല്ലും;
പ്രത്യുഗ്രാമ്പ്രസ്താവോ പ്രശ്നവായ
പ്രത്യുഗ്രം സമജംപലിപ്പും.

മയുമഞ്ഞരി

വാടിസ്തിപ്പിൻ പിക്കങ്ങേലു, കിത്തിപ്പിൻ
വാരിതു തീരെന്നാനെത്തതകളേ!
അതുകുറസ്സിലേംമാം സാസ്യരേജജല്ലിനാൽ
നെനകവന്ന് അണ്ണും മേംലങ്ങേലു,
അതുകാശലിത്തിമേൽ പേര്ത്തും വരജ്ജവിൻ
എലാകാധിനിനാമനേരു നാനാത്രുവം!
ഹാ, മത്തുലോകത്തെല്ലക്കുംബിച്ചു ദ്രാക്കിച്ചം
കോമിലുകോമകതാരെഴുലുമെ,
പ്രോമക്കരിക്കല്ലിൽക്കൊത്തുവിൻ റിഞ്ഞും
പ്രുമസപ്രതുവനേരു പേരോമോനാം!

വിഷ്ണുക്കിണി

(ഗമ്പകത്താ: വള്ളത്രേഖം)

പത്ര വണ്ണകവിതകളുടെ ഒരു സമ്പന്നമാരം.

സടിപ്പണികൾ. വില 1ക. 8ണ.

ചൈറ്റക്ടുകൾ

(ഗമ്പകത്താ: കീ. അച്ചത്രേഖ്)

ചേരേതാമരങ്ങളായ അഭ്യു ചൈറ്റക്ടുകളുടെ
സമാഹാരം. രണ്ടാംപത്തിപ്പും തയ്യാറായിവരുന്നു.

വില 1ക. 4ണ.: മാത്രം.

സ്രീകഥൈസ്റ്റംബന്ധിച്ച വള്ളത്രേതാഖ്യാതിയ
എഴു വണ്ണകവിതകളുടെ ഒരു സമാഹാരം.

വില 10ണ.: മാത്രം.

മാനേജർ,

O.P.U. ത്രേതാരി ഗമ്പാലയം

A.O. & P.O. ചെറുത്രുത്തി,

(കൊച്ചിൽക്കുട്ടിക്കുട്ടി)

